

Een inspirerende boodschap

VAN OUDERLING MARION G. ROMNEY

lid van de Raad der Twaalfen

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

Nr. 9 · September 1970
70e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

H. Gout
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de Hollandse
Ring: H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster”, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar f 12,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende cliché's is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfort a. d. M.

In het jaar 1831 heeft de Heer dit voorschrift gegeven:

„... voor zoverre er in Zion, of in één van de ringen van Zion ... ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes door het opleggen van handen, wanneer zij acht jaar oud zijn, dan zij de zonde op het hoofd der ouders.

„Want dit zal een wet zijn voor allen, die in Zion wonen, of in alle georgani-
seerde ringen daarvan.” (L. & V. 68:25-26.)

De wereld wordt allengs rijp in ongerechtigheid. Satan, onze vijand, onderneemt thans een grootscheepse aanval op de rechtschapenheid. Onze kinderen en jongeren vormen het doelwit waarop hij voornamelijk zijn krachten concentreert. Overal ter wereld worden zij aan een boosaardige en verdorven propaganda onderworpen. Waarheen ze zich ook wenden, alom bestookt hen het kwaad, listig bedacht tot bedrog en ter vernietiging van al wat heilig is en van alle rechtvaardige beginselen.

Willen onze kinderen voldoende versterkt worden om bestand te zijn tegen deze satanische stormloop, dan moeten ze thuis worden onderwezen en opgevoed, zoals de Heer het heeft bevolen.

Laat iedere priesterschapsdrager dan ook in de macht en majesteit van zijn roeping orde op zaken stellen in zijn eigen huis; laat hij geregeld de gezinsavond in acht nemen en ook anderszins zijn kinderen grootbrengen „in licht en waarheid.” (L. & V. 93:40.) Laat hij tevens een taak in het huisonderwijs op zich nemen en als zodanig de hem toegewezen gezinnen trouw bezoeken, vermanen, bemoeiden en inspireren, opdat ook zij voorbeeld zullen volgen. Dan zullen de kinderen van Zion de listen van de duivel kunnen weerstaan en zal de Kerk gaan beantwoorden aan deze goddelijke opdracht: „Staat op, en laat uw licht schijnen, opdat het een banier voor de natien moge zijn.” (L. & V. 115:5.) O

INHOUD

Die ene fundamentele leerstelling. Door president Joseph Fielding Smith	259
Recente bewegingen van algemene autoriteiten.	
Boyd K. Packer van de Raad der Twaalfen. Door Jay M. Todd	260
Joseph Anderson, assistent van de Raad der Twaalfen. Door Albert L. Zobell jr. . .	262
David B. Haight, assistent van de Raad der Twaalfen. Door Mabel Jones Gabbott	263
William H. Bennett, assistent van de Raad der Twaalfen. Door William T. Sykes . .	264
Freda Joan Jensen Lee — een belofte die werd vervuld. Door Mabel Jones Gabbott	266
Ten eerste: geloof. Door Steven Affleck	269
De presiderende bisschop spreekt tot de ouders over communicatie	272
Bruine bonen. Door Jim Jardine	273
Doet aan de gehele wapenrusting Gods. Door Harold B. Lee	274
Voor tijd en alle eeuwigheid. Door W. Glenn Harmon	277
De kijk van het Boek van Mormon op welvaart. Door Dr. John W. Bennion	280
De gevolgen van hun gedrag te bepalen. Door Blaine N. Lee	282
DE kleine STER: Maak er een prettige dag van. Door Carol C. Smith	65
Een geit, Rudolpho genaamd. Door Rosalie W. Doss	67

OP DE OMSLAG VAN DEZE MAAND komen vier mannen voor, die onlangs tot algemeen autoriteit zijn benoemd, te weten: Ouderling Boyd K. Packer tot lid van de Raad der Twaalfen (links boven), ouderling Joseph Anderson (rechts boven), ouderling David B. Haight (links onder) en ouderling William H. Bennett (rechts onder), tot assistent van de Raad der Twaalfen. O

Die ene fundamentele leerstelling

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

God staat aan het roer van Zijn Kerk. Over die grote, fundamentele waarheid verheug ik mij, en ik weet dat ook u zich daarover verheugt. De Kerk is geen mensenwerk. Zij is niet door mensen ingesteld. Zij werd gesticht door de Heer en Heiland van deze wereld. Ik getuig dat Joseph Smith op precies dezelfde wijze werd geroepen en aangesteld als waarvan hij getuigenis heeft afgelegd, en dat hij was geroepen om de bedeling waarin wij thans leven in te luiden, het Evangelie in zijn volheid te bevestigen en het priesterschap te herstellen. Het priesterschap dat de van onze hemelse Vader afkomstige macht is, waardoor wij in staat zijn alle verordeningen van het Evangelie te bedienen tot behoud van de zielen der mensen.

Van deze waarheden ben ik vast overtuigd. De Heer heeft ons niet aan ons lot overgelaten om doelloos rond te dolen; Hij heeft ons niet alleen in deze wereld achtergelaten om in het duister te tasten. Zijn Kerk wordt bestuurd door de geest der openbaring, en de inspiratie van de Heer rust op hen die aan het hoofd daarvan staan.

Bij het bestuderen van de beginselen van het Evangelie wordt mijn hart verblijd door het geweldige feit dat dit werk berust op grondbeginselen die onveranderlijk zijn. Zij mogen — zij kunnen niet veranderen, want ze zijn eeuwig. Wij geloven in vooruitgang, maar wij kunnen de gedachten der mensen niet in de plaats stellen van hetgeen de Heer heeft gegeven, of van de methode die Hij heeft gekozen en aan ons geopenbaard, waardoor wij behouden kunnen worden.

Hoewel de mensen stelsels kunnen formuleren, theorieën kunnen uitdenken, wonderlijke bewegingen kunnen introduceren en vele zonderlinge leerstellingen kunnen bijeenvergaren en onderwijzen, bestaat er één fundamentele leerstelling, waarvan wij niet mogen afwijken, nl.: alle dingen concentreren zich in en rondom de Here Jezus Christus, de Verlosser der wereld. Wij aanvaarden Hem als de Eniggeborene

des Vaders in het vlees, de Enige Die in het vlees heeft gewoond en een onsterfelijke Vader had. Op grond van Zijn geboorterecht en van de omstandigheden die Zijn komst op aarde begeleiden, werd Hij de Verlosser der mensen, en met Zijn bloed heeft Hij voor ons het recht verworven om in de tegenwoordigheid van onze Vader terug te keren, op voorwaarde van persoonlijke bekering en aanvaarding van het grote verlossingswerk dat door Hem tot stand is gebracht.

Deze gedachten stemmen mij ook tot enig nadenken over de organisatie van de Kerk — hoe de Heer alles ordelijk heeft ingesteld en ons een volmaakt systeem heeft gegeven. Geen mens kan dit verbeteren. Als wij datgene zouden volbrengen wat de Heer heeft geopenbaard, dan zou alles volmaakt zijn, want de Kerk als organisatie is volmaakt, d.w.z. de theorie of het ontwerp daarvan is onberispelijk.

Dit alles werd ons niet zo maar opeens geschonken — wij ontvangen nog steeds openbaringen, al naar wij behoeven, waaruit duidelijk blijkt dat de profeet Joseph Smith de waarheid sprak toen hij verkondigde dat hij door God werd onderricht.

Zo heeft de Heer dit plan ontworpen en het aan ons geopenbaard, opdat wij in kennis der waarheid zouden mogen wandelen, in gerechtigheid en nederigheid. Volgen wij dit plan zo volkomen na als de Heer het heeft bedoeld, dan zal er in de Kerk geen sprake zijn van ongerechtigheid, vitucht of jaloezie; dan zal er in de harten van de leden van deze kerk geen afgunst, twist of verbittering heersen. Dat alles zou dan ophouden en wij zouden eendrachtig standhouden met in ons hart één gemeenschappelijk verlangen om de Heer te dienen en Zijn geboden te onderhouden.

De Heer is met de Kerk. Hij leidt ons voortdurend. Zijn Geest rust nog altijd op Zijn volk. Wat Hij van ons vereist is dat wij Hem zullen dienen in alle nederigheid, met een onverdeeld hart en met geheel onze ziel.

○

Recente benoemingen van algemene autoriteiten

BOYD K. PACKER

VAN DE RAAD DER TWAALVEN

DOOR JAY M. TODD

De naam van ouderling Boyd K. Packer is niet nieuw voor de leden van de Kerk. Hij is nu al negen jaar lang lid van de Algemene Autoriteiten en nog maar 45 jaar oud. In vele delen van de aardbol hebben de heiligen zijn raadgevingen gehoord, die op ongedwongen en openhartige wijze worden gegeven, zowel rustig als overredend. Altijd zet zijn sterk gevoel voor humor zijn woorden kracht bij.

Nadat men hem heeft gesproken herinnert men zich een onbedwingbare glimlach en een prettige manier van optreden. Als mens onder de mensen weet hij reeds jaren langer dan zijn leeftijd zou doen vermoeden wat het betekenisrijke bezitten en te worden gezocht omdat men deze uit weet te dragen.

Het is echter pas als pasbenoemde profeet, ziener en openbaarder — wat alle leden van de Raad der Twaalven zijn — dat ouderling Boyd Packer een bijzondere plaats begint in te nemen, een unieke en geheel eigen plaats.

Zijn levensloop is in grote trekken als volgt weer te geven: een in Brigham City (Utah) doorgebrachte jeugd; zijn huwelijk in de tempel te Logan met Donna Smith; een middelbare schoolopleiding. Toen hij nog in de twintig was, heeft hij gelijktijdig zes jaar dienst gedaan als lid van de hoge raad en vier jaar als lid van de gemeenteraad van een grote stad, en werd hem als zodanig een burgerlijke onderscheiding verleend voor bijzondere diensten; tevens was hij assistent-bestuurder van de kerkelijke seminaries en theologische instituten (waartoe hij was benoemd nog vóór zijn dertigste jaar); in 1961 (kort nadat hij 37 was geworden) volgde zijn roeping als assistent van de Raad der Twaalven.

De man, zijn zending en wat hij voorstaat is evenwel niet zo vlug te omschrijven. Dit komt tot uiting in zijn eigen woorden (die hierna gecursiveerd zijn weergegeven) en in die van de mensen die hem het best kennen:

„Jaren geleden heb ik verscheidene fundamentele doelstellingen in het leven gekozen, en vastgesteld wat ik zo al graag wilde worden en doen. In de eerste plaats wilde ik een goed huisvader zijn. Mijn beroepskeuze en de omstandigheden waaronder ik mijn dagelijks werk zou verrichten mochten hieraan geen afbreuk doen. Ik voelde dat goed vaderschap als een bestendig anker zou zijn waarnaar ik mijn leven zou kunnen richten, en dat de manier waarop ik in mijn levensonderhoud zou voorzien, mijn liefhebber-

rijen en zelfs de mij op maatschappelijk gebied geboden kansen steeds moesten worden afgewogen tegen de vraag of ze al dan niet strookten met dat ideaal. Ik ontdekte weldra dat het Evangelie de volmaakte grondslag van het vaderschap was. Als ik wil weten hoe ik een goed vader moet worden, ga ik naar de kerk, ik raadpleeg de Schriften en luister naar de raad van de kerkelijke gezagsdragers. Dit is tot nu toe altijd de schatkamer van mijn kennis geweest. Mijn tehuis is het middelpunt van het Evangelie, en ook van mijn leven. Van alle plaatsen ter wereld — en ik heb wel enige interessante en aanlokkelijke oorden gezien — zou ik liever thuis zijn dan ergens anders.”

Ouderling Packer en zijn vrouw („van wie ik altijd in alle bescheidenheid heb willen toegeven dat ze volmaakt is”) zijn de ouders van tien kinderen, zeven jongens en drie meisjes. Hun kleine boerderij — gelegen op een eenzame plek in het zuiden van de Salt Lake Vallei — is inderdaad een toevluchtsoord en een haven.

„In bepaalde opzichten vind ik het gemakkelijker om een groot gezin op te voeden. Het hangt er maar vanaf wat je eigenlijk tot stand wilt brengen. Als je hun materiële welstand wilt verschaffen, ligt het voor de hand dat hoe minder kinderen je hebt, hoe meer je ze elk verschaffen kunt, maar als je erop uit bent hun onbaatzuchtigheid, verantwoordelijkheidsgevoel en een geest van samenwerking bij te brengen en als je ze wilt leren elkaar te ontzien, kan dit in een goed geregeld gezin alleen dan geschieden mits er om te beginnen een voldoende aantal personen aanwezig is. Wij hebben geleerd dat extra materiële baten per kind overbodig zijn wanneer de kinderen leren zuinig te zijn, ergens mee rond te komen, iets zelf te maken en op te bouwen. Zo heb ik het zelf bij het opgroeien gevoeld en ik vond dat mijn eigen kinderen ook recht hadden op zo'n milieu.”

Als het tiende kind van het elftal geboren in het gezin van Ira W. en Emma Jensen Packer (hij werd op 10 september 1924 geboren) weet ouderling Packer wel waarvan hij spreekt als hij het over grote gezinnen heeft. Zelf zegt hij hiervan: „Het is wel wat moeilijk te verklaren hoe ik tot een positie als deze ben gekomen, als ik niet uit een dergelijk gezin afkomstig was. Wij waren rijk in aantal, en rijk met een vader en een moeder die het belangrijk vonden

hun gezin goed groot te brengen en daar hun hele leven op hadden ingesteld. Het is waar als ik zeg dat alles in het leven waarvan ik weet dat het belangrijk is om erover te praten datgene is wat ik van mijn familieleden heb geleerd — ouders, broers en zusters — en van mijn eigen gezin, waar ik een nog hogere opleiding krijg."

"De tweede doelstelling die ik had was dat ik een goed mens wilde worden. De meeste mensen zouden zich ervoor schamen dat te zeggen, ik niet. Ik wilde gewoon goed zijn — ergens voor deugen. Het liefst van al wilde ik een goede zoon zijn, zowel van mijn aardse als van mijn hemelse Vader. Ik ben nooit van mening geweest dat ik verdiende zelf goede kinderen te hebben als ikzelf geen goed kind kon zijn. Ik heb altijd het idee gehad dat wij bijdragen tot de heerlijkheid van onze Vader in de hemel door er in eigen persoon een waardiger mens aan toe te voegen. Ik heb altijd gemeend dat ik niet waard was te ontvangen wat ik zelf niet wilde geven."

Zelfs zijn persoonlijke interesses vormen een aanwijzing voor de gesteldheid van zijn ziel. "Je leert hem niet echt kennen, zolang je nog nooit met hem door een bos hebt gewandeld," zegt president A. Theodore Tuttle van de Eerste Raad van Zeventig, die lange tijd met hem intiem bevriend is geweest. "Boyd is een groot liefhebber van de natuur, de bergen, de dieren en vooral van vogels. Hij is een groot vogelkenner. Bij het horen of zien van een vogel kan hij zeggen wat voor een het is. Hij kent de vogels, hun namen en hun gewoonten, en houdt ervan ze te schilderen of te beeldhouwen. Daarin is hij dan ook heel goed. Hij had een goede natuurkenner kunnen worden, of zelfs een goed natuurschilder. Op de muur van een van de huizen waarin hij heeft gewoond had hij elke vogelsoort geschilderd die in die streek voorkwam. Het was praktische, en de vogels waren fraai geschilderd. Hij koestert grote eerbied

voor het leven — bomen, planten, dieren, en in het bijzonder vogels."

"Er is één ding dat je van hem kunt zeggen," merkt een andere kennis op, "en dat is dat hij de dingen mooier maakt. Hij knapt alles op — hij schildert, schuurt, timmert, plant en ploegt — in zijn eentje en samen met zijn gezinsleden. Op een bijzondere, creatieve manier laat hij alles om hem heen er prettig en mooi uitzien."

"Toen hij leider van het seminarie was," zegt een van zijn vrienden, heeft een van de oudere leraars, een scherpzinnig mensenkenner, eens opgemerkt: "Die man is een van de knapste koppen die ik ooit heb gekend. Ik bedoel daarmee dat hij altijd ergens uit wijs kan worden en de dingen in de juiste volgorde weet te zetten." Een andere collega van hem merkt op: "Ik heb hem nog nooit iets zien doen of horen zeggen zonder dat er bepaalde filosofie achter stak. Eens vroeg ik hem: "Waar haal je al die wijsheid vandaan?"

Misschien verontruste die vraag hem wel, maar niet het antwoord, dat een geheim ontsluit waarvan ouderling Packer in het diepst van zijn hart gelooft dat alle leden van de Kerk dit voor zichzelf moeten ontdekken: "Het komt mij voor dat er in de Kerk een geweldige kracht schuilt — in ons allen, een krachtbron die niet wordt aangeboord, omdat wij telkens weer de dingen op onze eigen manier aanpakken, terwijl de methode van de Heer veel grotere baten zou afwerpen. Bovendien, als wij niet weten wat we moeten doen of denken, of wat de weg en de wil van de Heer zou zijn, dan vragen we er niet om. Waarom spreken wij niet met onze Vader? Tot in bijzonderheden? Over werkelijk aan de orde zijnde vraagstukken? Even dikwijls als wij er met onze aardse vader over zouden praten, als hij bij ons zou zijn?"

"Hij is iemand die altijd bidt; hij bidt heel wat af," zegt een (wordt vervolgd op blz 265)

Eerste rij: ouderling Packer, Zuster Donna Packer, Eldon Spencer, Lawrence; achterste rij: Laurel, Russell, David Allan, Gayle en Kathleen. Kenneth (inzet) is op zending.

Eerste rij, van links naar rechts: Jean A. Anderson; Ann Card, Elaine Anderson Card, Michael (op de grond) en Lane Card; Ouderling Joseph en Zuster Norma Anderson; Scott (baby), Judy en V. Robert Peterson; laatste rij, van links naar rechts: Barbara, Shari, Joseph, en Joseph Robert Anderson; William Card; Bette Anderson Peterson; David, Kimberley (baby), en Kathy Wright.

JOSEPH ANDERSON

ASSISTENT VAN DE RAAD DER TWAALVEN

DOOR ALBERT L. ZOBELL, JR.

Joseph Anderson werd op 20 november 1889 te Salt Lake City geboren, als zoon van George en Isabella Watson Anderson, die Schotse emigranten waren. Zijn vader was een spoorwegaarbeider. Als kind werd Joseph ondersteund als jeugdwerksecretaris in de Roy wijk (Utah.) Dit was de eerste van de vele functies die hij als secretaris heeft bekleed, een vertrouwenspositie, waarbij het ging om het vastleggen van belangrijke bijzonderheden, die hij met grote waardigheid en bekwaamheid heeft vervuld.

In 1905 studeerde hij af van de Weber Academy in Ogden (Utah), van welke school David O. McKay toen rector was. In oktober 1911 werd hij tot de Zwitsers-Duitse Zending geroepen. In genoemde zending deed hij dienst als conferentiepresident en secretaris vanaf juni 1912 en in mei 1914 beëindigde hij deze zending.

Toen hij in 1921 een aanvraag indiende om dienst te mogen doen als secretaris van president Grant, werd hij uitgenodigd om de bijeenkomst in de Tabernakel van de OOV-juniconferentie bij te wonen en de toespraak van de president op te nemen. Dit deed hij, leverde zijn verslag in en wachtte af. Er gebeurde niets. Later kreeg hij bericht dat president Grant op zijn vijftenzestigste verjaardag, nl. 22 november 1921, in de Assembly Hall de mormoonse studenten zou toespreken en dat hij graag zou willen dat ouderling Anderson zijn toespraak zou komen opnemen.

„Mijn werk verraste president Grant. Op 1 februari 1922 werd ik zijn secretaris en ik bleef 23 jaar lang bij hem, tot aan zijn overlijden. Er hadden geen twee mannen op intiemere voet met elkaar kunnen staan dan hij en ik. We reisden overal samen heen. Wij waren bijna als vader en zoon.“

Gedurende het merendeel van de tijd dat hij dienst deed als secretaris van president Grant, was hij tevens secretaris van het Eerste Presidentschap, en na de dood van president Grant in 1945 bleef hij het Eerste Presidentschap als secretaris dienen. Vele jaren lang hebben zijn taken onder vele andere zaken omvat het bijwonen en notuleren van vergaderingen van het Eerste Presidentschap en van de wekelijkse vergaderingen van het presidentschap en de Raad der Twaalven in de tempel te Salt Lake City.

„Ik heb president McKay zeer van nabij gekend vanaf de tijd dat ik aan de Weber Academy studeerde. Nooit heb ik ergens een leraar gehad die in de schaduw van president McKay kon staan. Hij was een man met een grote persoonlijkheid en brede visie, iemand die ten eerste werd bewonderd. Waarlijk, hij was een profeet van God.

„Ik heb president Joseph Fielding Smith ook altijd liefgehad en bewonderd om zijn kennis van het Evangelie en van de Schriften, en om zijn toewijding aan de zaak des Heren.

(wordt vervolgd op blz 271)

DAVID B. HAIGHT

ASSISTENT VAN DE RAAD DER TWAALVEN

DOOR MABEL JONES GABBOTT

„Een van de moeilijkste opgaven waarvoor wij ons in de samenleving zien gesteld,” zegt ouderling David B. Haight, „is met de mensen te leren opschieten — hun noden, behoeften en aspiraties te leren begrijpen.”

Voor deze pasbenoemde assistent van de Raad der Twaalven is het samenwerken met anderen niet alleen een moeilijke opgave, maar ook een vreugde.

„Ik heb plezier in de mensen,” zegt broeder Haight. „Ik geniet van het samenzijn en de samenwerking met hen. Ik heb het grootste deel van mijn leven doorgebracht in het samenwerken met andere mensen — in zaken, bij de marine, in burgerlijke activiteiten en in de Kerk.”

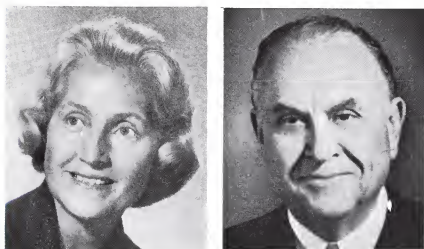
Ouderling Haight werd op 2 september 1906 in Oakley (Idaho) geboren, als zoon van Hector Caleb Haight en Clara Josephine Tuttle. In 1930 trad hij in het huwelijk met Ruby Olson uit Fairview (Utah). Zij hebben drie kinderen — twee zoons en een dochter — en 13 kleinkinderen.

„Wij hebben ons altijd door hechte familiebanden nauw aan elkaar verbonden gevoeld,” zei ouderling Haight. Zuster Haight, de drie kinderen en enkele kleinkinderen

waren die maandagmorgen in de Tabernakel aanwezig om hem steun te verlenen in zijn nieuwe positie in de Kerk.

Ouderling Haight heeft diverse belangrijke bijdragen tot de Kerk geleverd. Hij is lid van een bisschop en een hoge raad geweest in Palo Alto (Californië) en toen werd hij geroepen om over de Schotse Zending te gaan presiden, deed hij dienst als ringpresident van de Ring Palo Alto. Hij heeft ook gefungeerd als regionaal vertegenwoordiger van de Raad der Twaalven, een taak waarvan hij zegt: „Hiervan heb ik echt genoten. Het was prettig te kunnen kennismaken met de ringpresidenten, hun raadgevers en de bisschoppen, en hen de grootheid van het Evangelie beter te doen inzien. Ik vond het een heerlijke taak met deze broeders te mogen samenwerken, te proberen met hen van gedachten te wisselen en hun noden en problemen te begrijpen. Op dit punt van gedachtenwisseling of communicatie trachten wij hetgeen in onze geest leeft over te hevelen naar de geest van de ander, en”, voegde hij eraan toe, „dat behoort ook bij onze omgang met andere mensen.”

(wordt vervolgd op blz 265)

Zuster Ruby Haight en ouderling Haight;

David en Angela Bowen Haight en hun vijf kinderen;

Jon en Karen Haight Huntsman en hun zes kinderen;

Robert en Dorothy Hurst Haight en hun twee kinderen.

Eerste rij: Jacqueline, ouderling Bennett, Camille Kay, Julee Deborah; achterste rij: William Bradford, Mary Ann, en zuster Patricia Bennett.

WILLIAM H. BENNETT

ASSISTENT VAN DE RAAD DER TWAALVEN

DOOR WILLIAM T. SYKES

De uitspraak „Ik heb geleerd dat men de levenslessen soms beter leert in de nederlaag dan in de overwinning,” heeft een diepe betekenis voor William Hunter Bennett, wiens reeks overwinningen zich ver uitstrekt langs het door hem afgelegde levenspad. Het woord nederlaag lijkt wonderlijk misplaatst in gezelschap van deze 1.85 m lange man, wiens vastberaden besluit om te streven naar kennis op het gebied van het hoger onderwijs hem van een boerderij in Alberta (Canada) naar een ereplaats onder de geleerden van Amerika heeft gevoerd.

Eén van de moeilijke lessen die in de nederlaag worden geleerd kwam in zijn leven toen hij op 15-jarige leeftijd van school af moest. Een reeks droge jaren en schamele oogsten en daaruit voortvloeiende economische spanningen hadden hem genoodzaakt heel wat schooltijd te verzuimen en omdat hij was achtergeraakt werd hij ontmoedigd en gaf het op. Twee jaar later werd hij tot daden aangezet door enkele inspirerende opmerkingen van Hugh B. Brown, die toen president van de Ring Lethbridge was, en van zijn oom Archibald F. Bennett, die later secretaris van de Genealogische Vereniging werd. Hij haalt de volgende herinnering op: „Met een schoffel in de hand ging ik op weg naar het suikerbietenveld en nam daarbij mijn toekomst eens in ogenschouw. Ik besloot dat ik weer naar school zou gaan en dat ik wel eens zou laten zien — in de

allereerste plaats aan mijzelf en daarna aan mijn ouders, broers en zusters en vrienden — dat ik wel zou kunnen slagen.”

William H. Bennett werd op 5 november 1910 in Taber (Alberta) geboren, als zoon van William en Mary Walker Bennett. Hij maakt aanspraak op een Indiaanse afkomst, op grond van nasporingen, verricht door Archibald F. Bennett.

In weerwil van de drukte die zijn academische studie met zich meebracht, heeft ouderling Bennett altijd nog tijd gevonden om in de Kerk dienst te doen. Hij is actief geweest in functies in de OOV, de Zondagsschool en priesterschapsorganisaties en is vele jaren lid geweest van het presidentschap van de Ring East Cache. Hij heeft ook zitting gehad in commissies van het priesterschapszendingswerk en van de kerkelijke welzijnszorg. Op het moment dat hij werd geroepen als assistent van de Raad der Twaalven was hij regionaal vertegenwoordiger, belast met het toezicht op de provincies Logan en Cache.

Op 12 april 1950 trad ouderling Bennett in het huwelijk met Patricia June Christensen, in de tempel te Logan. Ze hebben zes kinderen.

Ouderling Bennett is oprecht begaan met de moeilijkheden van alle mensen, zowel jongeren als ouderen.

Als onderwijsman en godsdienstig leider heeft hij er de

tijd voor genomen naar de jeugd te luisteren en hen te helpen met hun studieproblemen en persoonlijke moeilijkheden. Voortdurend brengt hij zijn kinderen de waarde van het aanhouden van hoge maatstaven in herinnering. Over de jongemensen van tegenwoordig zegt hij: „Hoewel velen van hen enigszins in verwarving gebracht schijnen te zijn en ze het hoofd moeten bieden aan moeilijker en ingewikkelder situaties dat de jeugd van gisteren, vind ik dat dit de fijnste generatie is die wij ooit hebben gehad.”

Over de ouderen merkt hij op: „Tijdens onze levensreis proeven de meesten van ons een klein beetje van al wat het leven te bieden heeft. Onze benaderingsmethodes en interessen dienen met het klimmen der jaren te veranderen, want naarmate iemand ouder wordt, verruimt zich zijn levenservaring en wordt deze veelomvattender. Ik ben dus van mening dat een van de dingen die voor oudere mensen zeer bevredigend kunnen zijn, meditatie is.”

Ouderling Bennett maakt veel indruk op zijn collega's door zijn onkreukbaarheid en zijn kracht in het handhaven van de idealen van het Evangelie. Een van zijn medewerkers heeft eens gezegd: „William Bennett is grondig tot de Kerk bekeerd — hij stelt niets voor dat hij niet is. Op elk terrein van zijn leven is hij nooit bevreesd om voor zijn geloofsvopvattingen uit te komen, zelfs bij grote tegenstand.”

De stem van ouderling Bennett klinkt nederig en diep oprecht wanneer hij spreekt over zijn nieuwe roeping en zijn nieuwe verbondenheid met de leden van de Raad der Twaalven. „Ik koester een geweldige eerbied, liefde en bewondering voor deze broeders. Het is een ware vreugde en een voorrecht om met hen bij dit werk betrokken te zijn, en het is een zeer verootmoedigende ervaring om tot deze positie te worden geroepen.”

In William H. Bennett verenigt zich nederigheid, verworven door nederlagen en persoonlijke opofferingen, met kracht, gewonnen uit vastberadenheid en hard werken om de doelstellingen te verwezenlijken die hij zich in zijn jeugd voor ogen heeft gesteld. ○

(vervolg van blz 263)

Actieve bemoeienis met anderen dateren reeds uit de dagen dat ouderling Haight in Logan (Utah) studeerde, waar hij sportleider was aan het Utah State Agricultural College (de tegenwoordige Staatsuniversiteit van Utah.) Na beëindiging van zijn studie ging hij in de kleinhandel. Ondanks de grote slaptes in zaken klom hij gestadig op in die handel. Bij zijn promotie in het zakenleven heeft het feit dat broeder Haight vasthield aan hetgeen zijn moeder hem had geleerd en zijn voorbeeld in het naleven van de beginselen van zijn godsdienst een belangrijke rol gespeeld. Toen de directeur van zijn zaak hem op zijn kantoor ontbood om hem van zijn promotie in kennis te stellen, zei ouderling Haight: „Ik weet niet of u graag wilt dat ik verkoopleider in dat rayon word. Ik weet niet of u wel weet dat ik afkomstig ben uit een klein mormoons plaatsje in Idaho en dat mijn levensopvatting verschilt van die van

vele mensen in deze organisatie. Ik zou anders aanpakken dan men in het verleden heeft gedaan.”

„Dat weet ik wel,” zei de directeur. „Juist daarom vraag ik nu of u het wilt doen.”

Ouderling Haight is in zijn leven vaak herinnerd aan de belofte in zijn patriarchale zegen, nl. dat hij buiten de Kerk vrienden voor de Kerk zal maken. Hij heeft eens gezegd dat hij met schade en schande heeft moeten leren „pal te staan en de mensen te laten weten wie je bent en wat je levensnormen zijn. Dat zullen ze dan in je respecteren.” „Neem in je leven een afdeling dienstbetoon op,” heeft hij eens gezegd, „en wanneer je trouwt, heb er als man en vrouw dan begrip voor dat een groot stuk van je leven gewijd zal zijn aan de dienst van God en van je medemensen. Neem het begrip dienstbaarheid op in je doelstellingen en verlangens en deel dan je tijd goed in. Het zal je gelukken als je het werkelijk wilt.”

Behalve zijn liefde voor de mensen, zijn deelname aan kerkelijke en burgerlijke (maatschappelijke) activiteit en zijn verlangen om dienstbaar te zijn, brengt David Haight bij het aanvaarden van zijn nieuwe functie een grote bekwaamheid in zaken mee, alsmede organisatievermogen en een ruime ervaring in het geven van leiding.

„Dit element van dienstverlening,” zegt broeder Haight, „wordt overal in de Kerk zo duidelijk aangetoond. Het is een vreugde en een zegen om met de Kerk verbonden te zijn. Wij hebben zowel in ons persoonlijk als in ons gezinsleven grote zegeningen ontvangen als gevolg van onze taken in de Kerk.” ○

(vervolg van blz 261)

medewerker. „Hij bidt voor van alles en nog wat. Hij heeft geleerd naar de Heer te luisteren.”

Het toezicht houden op andere mensen vergt bestuursbekwaamheden en leiderschaps capaciteiten. Hierin heeft ouderling Packer reeds lang uitgeblonken. „Hij is een geboren leider,” zegt een collega van hem, „met het persoonlijk overzicht, gepaard aan een vaststaand, bepaald doel, dat vertrouwen inboezemt. Hij behandelt iedereen zoals hij behandeld hoort te worden,” zegt een van zijn ondergeschikten. „Wanneer hij gezag aan anderen overdraagt, geeft hij hun ook macht. Dan bemerk je weldra dat je als zijn gevolmachtigde spreekt. Dit maakt dat je graag zo goed mogelijk voor de dag komt, dat je creatiever wilt zijn, verantwoordelijker, kortom alles wat je zelf graag wilt zijn.”

Dit zijn de gedachten van ouderling Boyd K. Packer en van degenen die hem goed kennen. Dit is een gedeeltelijke karakterbeschrijving van de man die onlangs werd geroepen om de vacature in de Raad der Twaalven te vervullen. Zeer terecht zegt een van zijn collega's onder de Algemene Autoriteiten: „De Kerk zal gauw genoeg beseffen dat de Heer met deze roeping gelijk heeft gehad, en dat Hij geen fouten maakt.” ○

MABEL JONES GABBOTT

Freda Joan Jensen Lee : een belofte die werd vervuld

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.“ (L. & V. 82:10.) Langzaam las ze die woorden, ze als het ware één voor één proevend, om de betekenis ervan goed tot zich door te laten dringen. Toen pauzeerde ze even en zei: „O, hoe waar is dat! Hoe waar!“

Mevr. Harold B. Lee, de vrouw van de eerste raadgever in het Eerste Presidentschap van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, was gezeten op een lange witte divan, kalm en evenwichtig in blauwe en witte wol gekleed.

Rustig en bescheiden, gracieus in elke gedachte en beweging, zo is Freda Joan Jensen, die op 17 juni 1963 met

ouderling Lee in het huwelijk is getreden. Hun woning getuigt van beschaving en ontwikkeling en weerspiegelt hun gemeenschappelijk genoegen in het lezen en studeren, in muziek en beeldende kunst. Met liefdevolle trots wees zuster Lee op de vleugel die volgens haar zeggen stond te wachten toen ze terugkeerden van hun huwelijksreis, verpakt in cellofaan met een grote rood-satijnen strik erop — een huwelijksgeschenk van ouderling Lee.

Broeder en zuster Lee spelen allebei graag piano. „De muziek heeft in onze Kerk veel gedaan voor het godsdienstonderwijs,“ zegt zuster Lee, „en in onze mormoonse zangbundel komen een paar prachtige liederen voor die altijd zullen voortleven.“ Bij de eeuwfeestconferentie van

de OOVJV in juni 1969 werd zuster Lee geëerd met een gouden medaille voor het grote aandeel dat zij heeft bijgedragen tot de muziek van de jeugd van de Kerk.

Muziek is altijd een deel van zuster Lee's leven geweest. De muzieklessen begonnen voor haar bijna even vroegtijdig als het gewone schoolonderwijs. Op zevenjarige leeftijd kreeg ze al pianoles van professor Clair Reid en later studeerde ze piano bij professor Anthony C. Lund van de Brigham Young Universiteit. Haar liefde tot de muziek nam van jaar tot jaar toe. Op het ogenblik strekt haar repertoire zich uit van de welbekende tonen van „Estrellita,” het lievelingslied van haar moeder, via enkele

1 Frédéricque Chopin (1810—1849) in Polen geboren Poole-Franse componist.

populaire tot vele klassieke muziekstukken, waarbij Chopin¹ altijd haar favoriet is geweest.

Zuster Lee haalde herinneringen op uit haar ouderlijk huis in Provo (Utah), waar door standvastige mormoonse ouders een gezinsleven in degelijke stijl werd opgebouwd uit liefde, literatuur, muziek en het gezamenlijk genieten van de goede dingen van het leven. Haar vader, Julius Jensen, een voortreffelijk juwelier, die zijn vakbekwaamheid uit Denemarken naar Amerika had meegebracht, was vroeger zeekapitein geweest en verrukte de kinderharten met zijn verhalen en door zijn aardrijkskundige kennis van de wereld.

Van haar moeder Christine H. Thuesen Jensen leerde

Freda Joan de kunst van het besturen van de huishouding en andere vrouwelijke deugden. Ook leerde ze de zegen kennen van onbaatzuchtig geven. „Hoeveel rijstpuddingen en appeltaarten heb ik niet naar bureu en wijkleden gebracht,” zei ze.

Terwijl ze samen met haar zuster Edna (thans mevr. Gerald Cazier) en haar broer Franklin J. D. Jensen deze blijde kinderjaren beleefde, leerde Freda Joan de woorden naar waarde schatten die zo menigmaal door haar moeder werden geuit, nl.: „Blijf dicht bij de Heer.”

Tijdens ons gesprek rinkelde de telefoon en zoemde de deurbel. Ik volgde zuster Lee naar de keuken, waar ze de gestoofde runderlapjes controleerde, het lievelingskostje van ouderling Lee, dat uitnodigend stond te pruttelen, langzaam gaarsudderend voor een late warme maaltijd.

Ze herinnerde aan de geschiedenis van Martha en Maria en het bezoek dat Jezus bij haar thuis bracht. Martha was „zeer bezig met veel dienens,” doch Maria zat aan de voeten van Jezus en luisterde naar Zijn woorden. Zuster Lee memoreerde dat hoewel Jezus Martha liefhad, Hij toch zei dat Maria „het goede deel” had uitgekozen. (Zie Luk. 10:40-42.) Ze voegde eraan toe: „Vaak vraag ik me af: ‚Ben ik een Martha of een Maria?’ Hoeveel huishoudsters of gezinsverzorgsters zouden er eigenlijk onder ons wel zijn? Verzandt ons leven in wereldse zorgen, of zijn wij er evenals Maria op bedacht ‚het goede deel’ te kiezen? Vragen wij onszelf meer af: ‚Welke invloed heeft de sfeer in mijn huis op de mensen die erin wonen?’ dan: ‚Hoe ziet mijn huis en tuin eruit voor de mensen die ernaar kijken?’ Bouwen wij een tehuis voor de eeuwigheid op? Is er bij ons sprake van geestelijke diepgang in plaats van materialisme? Gunnen wij ons de tijd om naar onze geliefden te luisteren? Hoe bevoorrecht zijn zij die vorm geven aan het leven van kleine kinderen!

Freda Joans voornemens om vroeg te trouwen vonden een tragisch einde toen ze nog een jong meisje was, maar haar liefde kwam tot uitdrukking in het tehuis dat ze haar pleegdochter Geniel (de tegenwoordige mevr. Don Rasmussen) verschafte en in de omgang met haar kleine nichtje Geraldine (thans mevr. Louise H. Callister). De onbaatzuchtige liefde die zuster Lee voor alle mensen koestert gaat zowel uit naar ouderen als jongeren. Zo gedenkt ze bijv. de 92-jarige moeder van een medelid van het algemeen jeugdwerkbestuur met bloemen, een kaart en een telefoontje. „Ik weet wat dit voor hen betekent,” zegt ze. Deze attente houding komt ook tot uiting in de liefdevolle zorg waarmee ze haar stiefvader, patriarch William D. Kuhre, op zijn oude dag heeft omringd. Bovendien heeft die liefde zich na haar huwelijk met president Lee uitgestrekt tot zijn dochters Helen (mevr. L. Grent Goates) en Maurine Wilkens (inmiddels overleden), en tot zijn kleinkinderen.

Sprekende over haar omgang met kinderen heeft ouderling Lee eens gezegd: „Zij bezit de sleutel die menig kinderhart kan ontsluiten, en tevens het talent om dat geheim aan de andere leerkrachten mede te delen. Het is prachtig haar met een kind te horen praten. Haar bekwaamheid en begrip in deze vloeiën voort uit een levenslange kennis en

toepassing van de kinderpsychologie. Haar belangstelling gaat voortdurend uit naar het onbegrepen kind.”

Freda Joan Lee's vermogen om zich mensen en hun namen te herinneren en haar fijn, maar sterk ontwikkeld gevoel voor humor zijn opmerkelijke eigenschappen waar zij die haar kennen genoeglijke herinneringen aan bewaren.

Na het behalen van haar onderwijsakte aan de Brigham Young Universiteit, heeft zuster Lee les gegeven aan lagere scholen, voordat ze in het Jordan Schooldistrict inspectrice bij het lager onderwijs werd. Later was ze werkzaam als examinatrice aan de universiteiten van Utah, Californië en Columbia. De uitmuntende wijze waarop zij haar positie vervulde en de uitstekende betrekkingen die zij met leraars en inspecteurs onderhield hebben haar schitterende eerbewijzen ten deel doen vallen in de onderwijswereld.

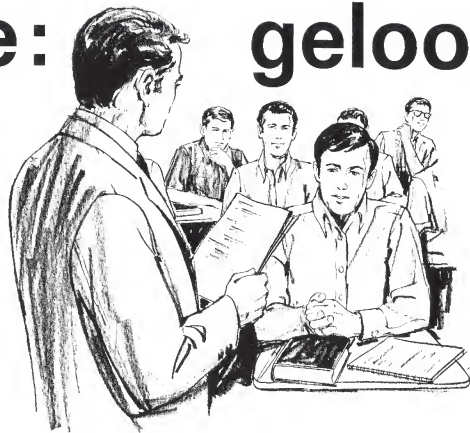
Als onderwijzeres van kinderen en opzienster van leerkrachten bij het onderwijs aan kinderen is Freda Joan J. Lee van opvatting dat de leraar of lerares die de kleintjes kent en hart voor hen heeft degene is die vat op hen kan krijgen en ze iets kan leren.

„In deze kostbare ontwikkelingsjaren,” zei ze, „moeten wij ervoor zorgen dat wij onze kinderen vrijwaren voor een geestelijk bankroet. Als dit ons genoeg ter harte gaat, kunnen wij wonderen bewerkstelligen.”

Zuster Lee heeft aan leraars en kinderen haar tijd en zichzelf gegeven, zoals zij altijd voor iedereen klaar staat, daar zij gelooft dat men aan anderen moet blijven geven zo lang als God ons Zijn goede gaven blijft geven.

Haar kennis en haar begrip hebben nog een dimensie verleend aan het vele dat zij heeft bijgedragen tot de opvoeding van de jeugd en de jonge mensen van de Kerk, daar zij hen heeft gediend als lid van het algemeen bestuur zowel van de OOVJV als van het jeugdwerk. Daar zij altijd voor ogen houdt wat de bedoeling van het leven is en dat de Heer heeft beloofd dat Hij gebonden is Zijn volk te zegenen wanneer het Zijn wetten onderhoudt, kon zuster Lee tot de jongelui, waar ook ter wereld, zeggen: „Leef niet alleen voor jezelf. Doe je dat toch, dan zul je de eenzaamste mens ter wereld zijn. Wees bereid er uit alle macht naar te streven een deel te worden van iets dat veel groter is dan jezelf. Wees bereid om anderen te dienen. Blijf dicht bij je kerk en bij je God. Je hebt de duur van je eigen leven niet in je hand, maar je kunt wel nagaan wat je van dag tot dag met je leven doet. Je kunt je eigen leven verruimen, verbreden en verdiepen.”

Ten eerste: geloof

DOOR STEVEN AFFLECK

Wij leven in een wereld van knappe koppen, vooruitgang op technologisch gebied en uitdagingen die de mens boeien en verbijsteren; feiten en logica verklaren in onze dagen het menselijk bestaan van a tot z.

Is het niet verwonderlijk dat de Heer van ons verwacht dat wij in een wereld van glasharde feiten en nuchtere cijfers geloven zullen dat het eerste beginsel van het Evangelie geloof is en geen logica?

Mag ik u misschien deelgenoot maken van mijn zoeken naar geloof en u mededelen hoe ik te weten ben gekomen dat dit toch het eerste beginsel van het Evangelie is?

Na mijn eindexamen aan de middelbare school verkreeg ik toegang tot een universiteit. Ik was toen zeventien jaar. Al spoedig werden enkele beginselen die mij in mijn jeugd waren bijgebracht bestreden. Mijn professoren, mannen voor wie ik ontzag had omdat ze zo knap en geleerd waren, vertelden mij daar telkens dat de dingen die mij in mijn jeugd geleerd waren met betrekking tot de godsdienst niets anders waren dan de tradities van mijn voorouders. Ze zeiden dat de mensen alleen maar probeerden zichzelf te troosten door te geloven dat er een God was en dat Hij Zich om hen bekommerde, en dat de godsdienst een bedwelmend middel was voor mensen die anders geen oplossing konden vinden voor een leven dat tenslotte in een wisse dood moest eindigen. Zij stelden hun levensbeschouwingen logisch op en mengden geschiedenis, wetenschap en zo nu en dan zelfs Schriftgedeelten dooreen om hun denkbeelden kracht bij te zetten. Ik moet toegeven dat ik hierdoor in verwarring werd gebracht. Dit waren immers mensen die vele jaren hadden besteed aan de bestudering van de wijsgerige stelsels der mensen. Zij hadden ervaring op gebieden waarvan ik, omdat ik nog zo jong was, geen begrip kon hebben. Met al hun geleerdheid hadden zij geen logische verklaring voor God kunnen vinden en wilden nu beweren dat het een menselijke zwakheid

was te geloven in een evangelie waarvan men veronderstelde dat het aan de mens was geopenbaard.

Ik zag mij dus gesteld tegenover een uitdaging die ik niet negeren kon. Een middenweg was er niet. Het scheen dat ik een leeftijd had bereikt waarop ik niet langer kon steunen op het getuigenis van anderen en ik mocht ook het ogenblik niet meer uitstellen waarop ik zelf zou moeten uitzoeken of God leefde en of het Evangelie waar was. Om daar achter te kunnen komen moest ik echter stelselmatig te werk gaan. Na er een poosje ernstig over te hebben nagedacht besloot ik een gelofte te doen. Ik beloofde mezelf en de Heer dat ik mij voor de duur van twee maanden zou wijden aan een oprecht onderzoek. Ik had de indruk dat ik dan ruimschoots de tijd zou hebben om mijn eigen conclusies te trekken.

Mijn eerste pogingen schenen vruchteloos te zijn. Ik ging naar mensen uit de Kerk voor wie ik veel achtung koesterde en ik vroeg hun hoe zij te weten waren gekomen dat het Evangelie de waarheid was. Zonder uitzondering ontving ik het verwachte antwoord, nl. dat het een onverklaarbaar gevoel in hun hart was. Ik betwijfelde niet dat zij zo'n gevoel hadden, maar hierdoor kreeg ik geen antwoord op mijn vraag. Ik had iets meer nodig en dus besloot ik het vraagstuk anders aan te pakken.

Ik besloot het Boek van Mormon te gaan doorlezen en het dan te vergelijken met de geschiedenis, de natuurwetenschap, de oudheidkunde en met andere Schrifturen, ten einde na te gaan of het overeenstemde met aanvaarde waarheden op deze gebieden. Dit leek me een goede methode en mijn leermeesters konden stellig niets tegen zo'n proefondervindelijk onderzoek inbrengen.

Nu voelde ik dat ik een stapje verder kwam. Ik deed nu tenminste iets op mijn eigen houtje. Mijn wetenschappelijke benadering bracht enkele belangwekkende feiten aan het licht en deed me diep nadenken over de mensen uit het

Boek van Mormon en hun geschiedenis. Ik kwam tot de slotsom dat het Boek van Mormon heus een redelijk verslag was en voorts dat het een verbandend belangwekkend document was. Ik was er trots op dat ik zo'n grondige studie hiervan maakte, maar het gevoel waar ik op uit was, die overtuiging waarover anderen mij gesproken hadden, ontbrak nog steeds. Ik kon het niet begrijpen. Wat had ik dan verkeerd gedaan? Om de waarheid te zeggen, ik was ontmoedigd, maar ik dacht aan mijn belofte dat ik mijn onderzoekingen twee volle maanden zou voortzetten. Ik had mijn ouders geen deelgenoot gemaakt van mijn proefneming. De waarheid is dat ik eigenlijk niet wilde dat zij wisten van mijn onrust, uit vrees dat ze dan misschien in mij teleurgesteld zouden zijn. Toch moet mijn moeder de een of andere ingeving hebben gekregen. Op zekere avond, toen ik al naar bed was gegaan, kwam ze mijn kamer binnen. Ze zei dat ze wist dat mij iets dwars zat en dus vertelde ik haar van het antwoord waarnaar ik steeds op zoek was geweest.

Hoe wist zij dat het Evangelie waar was? Ik was verrast toen ze mijn vraag met een wedervraag beantwoordde. Ze vroeg me nl. of ik van haar hield. Zonder er lang over na te denken zei ik van ja. Ze vroeg het me nog eens en stelde toen de vraag: „Hoe weet je dan dat je van me houdt?” Ditmaal dacht ik even over die vraag na. Ze drong erop aan mijn gevoelens onder woorden te brengen. Gekwetst en een beetje boos zei ik: „Maar ik weet toch dat ik van u houd.” Ik moest bekennen dat het een gevoel diep in mijn binnenste was — een werkelijkheid — niet iets dat ik in een reageerbuisje kon doen of door het uitwerken van een wetenschappelijke formule kon bewijzen, maar het was echt. Ik wist dat ik van mijn moeder hield en bovendien was de liefde die ik voor mijn moeder koesterde in een wereld van logica waarschijnlijk het meest werkelijke dat ik ooit had ondervonden.

Mijn volgende vraag was: „Wat heeft mijn liefde voor u nu te maken met een getuigenis?” Ze legde uit dat de kennis die haar door middel van de Heilige Geest was geopen-

baard was te vergelijken met de diep in onze ziel wortelende wetenschap dat wij elkaar liefhebben als moeder en zoon. Toen verzekerde ze me dat ze dankbaar was voor de verontrusting die mij aan het zoeken had gezet en dat iedereen een oprecht zoeker naar waarheid moest worden. Ze spoorde mij aan door te gaan met mijn studie en ook met bidden en vasten. Ze zei dat het van belang was dat ik actief bleef in de Kerk.

Ik zou mij dus in geloof en gebed moeten oefenen om een getuigenis te verkrijgen! Waarom had ik daar niet eerder aan gedacht? Doordat ik zo druk bezig was geweest langs wetenschappelijke weg een antwoord te zoeken, had ik Gods methode over 't hoofd gezien. Ik was zo vastbesloten geweest het antwoord op logische wijze te vinden dat ik was voorbijgegaan aan het eerste beginsel van het Evangelie, nl. geloof.

Ik had mij eerst op het standpunt gesteld: „Laat mij 't maar eens zien.” Ik had van de Heer verlangd te mogen weten dat Hij leefde en dat het Boek van Mormon Zijn woord was. Nu besloot ik het eens op Zijn manier te proberen. Ik vastte. Al jong had ik geleerd te vasten. Ik wist dat vasten een methode is om zelfbeheersing aan te kweken.

Toen ik op zekere dag bezig was met mijn Schriftlezing, kwam ik toevallig deze woorden van Alma tegen:

„En dit is niet alles. Denkt gij niet, dat ik zelf van deze dingen af weet? Ziet, ik getuig u, dat ik weet, dat deze dingen, waarvan ik heb gesproken, waar zijn. En hoe denkt gij, dat ik dit zo met zekerheid weet?

„Ziet, ik zeg u, dat ze door de Heilige Geest Gods aan mij zijn bekendgemaakt. Ziet, ik heb vele dagen gevast en gebeden, opdat ik deze dingen zelf mocht weten. Nu weet ik zelf, dat ze waar zijn; want de Here God heeft ze door Zijn Heilige Geest aan mij geopenbaard, en dit is de geest der openbaring, die in mij is.” (Alma 5:45 en 46.)

Ik dacht na over de woorden van Alma en betrapte mezelf erop dat ik ze telkens weer met een gevoel van opwindend overlas — het gevoel dat hij die woorden wel eens voor mij kon hebben geschreven. Ik verheugde mij erin dat het daar voor mijn mijn tijdgenoten te lezen stond. Omstreeks deze tijd bemerkte ik dat vele vrienden van mij ook onrustig begonnen te worden en dat sommigen van hen de zondagsschool, de OOV of de avondmaalsvergadering niet meer bezochten. Op een gegeven moment had ik gemeend dat ook ik misschien mijn tijd verknoede door actief in de Kerk te blijven, toen een van mijn zondagschoolleeraars uiteenzette: „Als je aan de universiteit een graad wilt behalen, kun je geen colleges verzuimen.” Ik moest erachter zien te komen of de Kerk waar was. Ik wilde graag een getuigenis hebben. Ik was wel actief gebleven, maar nu begon ik in te zien dat ik niet altijd een waakzaam en wakker zoeker naar waarheid was geweest. Ik begon te beseffen dat mijn verlangen om te kunnen geloven was te vergelijken met het planten van het zaad, waarover Alma sprak. (Zie Alma 32:26-43.) Het moest wel een goed zaad zijn, omdat het wortel in mij had geschoten en mijn geloof was toegenomen.

Na verscheidene weken was ik zo ver dat ik de Heer nederig en in geloof kon vragen dat de Heilige Geest de waarheid van het Evangelie aan mij zou openbaren. Ik bad

ernstig en oprecht. Na afloop van mijn gebed voelde ik mij teleurgesteld dat ik geen visioen en geen openbaring had gekregen. Nog steeds wist ik niet of het Evangelie de waarheid was of niet — er was nog een spoor van twijfel over.

Langzaam kroop ik in bed. Ik lag daar te peinzen over de afgelopen maanden. Punt voor punt ging ik mijn speurtocht nog eens na. Ik meende mij oprecht aan het verbond te hebben gehouden dat ik met de Heer had gemaakt. Ik begon na te denken over het leven en over de onvermijdelijkheid van de dood. Daarbij nam de dood angst-aanjangende proporties aan. Toen begon ik na te denken over het feit dat ik toch een zoon van God was. Men had mij geleerd dat ik een kind van God was en dat de Heer veel om mij gaf. Terwijl ik zo in het donker van mijn kamer op mijn bed lag, stemde ik erin toe dat ik Zijn zoon was. Ik aanvaardde Hem als mijn Vader, de letterlijke Vader van mijn geest. In mij daagde het besef dat mijn hemelse Vader mij in mijn patriarchale zegen had duidelijk gemaakt dat Hij mij liefhad, dat Hij voor mij een zending te volbrengen had zo lang ik op aarde was, en dat deze taak door Hem aan mij — en aan mij alleen — was toevertrouwd.

(vervolg van blz 262)

Het is een gevoelig, beminnelijk man, die zich altijd verplicht heeft gevoeld bekering tot de mensen te prediken; de Heer heeft immers gezegd: 'Verkondigt niets dan bekering tot dit geslacht.' Hij heeft altijd gevoeld dat dit zijn plicht was. Hij is waarlijk Gods uitverkoren profeet juist voor deze tijd."

Op 11 november 1915 trad ouderling Anderson in het huwelijk met Norma Peterson, in de tempel te Salt Lake City. Van 1942 tot 1961 heeft zij dienst gedaan als lid van het algemeen bestuur van de OOVJV. Hun gezin werd met twee dochters en een zoon gezegend.

Zuster Anderson zegt van hem: "Een vrouw kent haar echtgenoot misschien beter dan ieder ander, en ik moet zeggen dat ik ten aanzien van hem een beetje bevooroordeeld ben. Hij is een man in wie volstrekt geen bedrog aanwezig is. Nog nooit heeft hij over wie dan ook een onvriendelijk woord geuit. Hij is altijd attent voor anderen en onbaatzuchtig. Zijn meest in het oog lopende karaktereigenschappen zijn zijn groot geloof en zijn liefde voor het Evangelie, zijn onbaatzuchtigheid, geduld, edelmoedigheid en begrip. Hij is al te edelmoedig, zodat er wel eens misbruik van wordt gemaakt. Er bestaat geen generatiekloof tussen hem en de jongeren. Jonge mensen komen tot hem met hun moeilijkheden. Wij zijn dankbaar voor onze gezinsverhoudingen en het plezier dat we samen hebben." Bij de roeping van broeder Anderson als assistent van de Twaalven, merkte president Harold B. Lee van het Eerste Presidentschap op: "Hij brengt in de kring der Algemene Autoriteiten een ondergrond van kennis en ervaring die zelden geëvenaard en waarschijnlijk nimmer overtroffen zal worden."

President Lee vette de roeping van ouderling Anderson samen als „een bewijs dat zijn arbeid niet alleen door de broeders wordt gewaardeerd, maar tevens blijkt hieruit dat de Heer een waakzaam oog heeft gehad en thans de

Ik voelde dat als Hij er Zijn reden voor had om mij naar de aarde te zenden en mij werk op te dragen, de dood mij dan stellig alleen maar de gelegenheid zou geven weer bij Hem te zijn.

Er daalde vrede in mijn ziel; mijn hele wezen was vervuld van de wetenschap dat Hij mij kende en Zich om mij bekommerde. Op dat ogenblik wist ik zeker dat het Boek van Mormon Zijn woord was en dat het Evangelie wáár was.

Er bestaat geen groter gevaar dan vernauwing van ons geestelijke gezichtsvermogen. Dit hadden mijn professoren bij mij tot stand gebracht.

Ongetwijfeld spreekt de Heer ook tot ons bij monde van de profeet Jakob uit het Boek van Mormon:

„O, wat is het plan van de boze listig! O, wat zijn de mensen lichtzinnig, onbestendig en dwaas! Wanneer zij geleerd zijn, denken zij, dat zij wijs zijn, en luisteren niet naar de raad Gods, want die slaan zij in de wind en denken het zelf wel te weten; daarom is hun wijsheid dwaasheid en hun van geen nut. En zij zullen omkomen.

„Maar geleerd te zijn is goed, indien men naar Gods raadgevingen luistert.” (II Ne. 9:28 en 29.)

Het eerste beginsel van het Evangelie is geloof. ○

roeping van Joseph Anderson heeft geïnspireerd, ten einde al zijn bekwaamheden te benutten, opdat deze ook de Kerk ten goede mogen komen." ○

(vervolg van blz 272)

municatie wordt dan vrijeld, daar de jongelui zich alleen openstellen voor hen van wie zij vertrouwen dat ze hen niet zullen afvallen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat jonge mensen het soms gemakkelijker vinden hun ware gevoelens uit te spreken tegenover kameraden van hun eigen leeftijd dan tegenover hun ouders. Hun leeftijdgenoten worstelen wellicht met dezelfde problemen en juist op grond van dit gemeenschappelijk belang verwachten zij begrip te zullen ontmoeten. Anderzijds is het voor jongeren moeilijk te beseffen dat hun ouders wel eens met soortgelijke problemen geworsteld kunnen hebben.

Kortgeleden benam een jongeman zichzelf het leven, nadat hij, na met verdovende middelen te hebben geëxperimenteerd, het spoor bijster was geraakt. Hij liet een bandopname na, waarin hij zijn gevoelens met verbluffende duidelijkheid tot uitdrukking had gebracht. Als hij zich even goed had kunnen uitspreken tegenover zijn ouders of anderen die hem liefhadden, was zijn leven wellicht gespaard gebleven.

Ouders en jeugdleiders kunnen de jeugd geen grotere dienst bewijzen dan door zich te bekwaamen in de kunst der communicatie met jongeren, ook al is dit misschien wel eens moeilijk. Het is moeilijk om met tieners een goede communicatie te krijgen wanneer er in voorgaande jaren geen doeltreffende verbinding met hen is tot stand gebracht.

We hebben het allemaal druk, maar laten wij het toch niet te druk hebben voor de buitengewoon belangrijke taak van het opbouwen van een goede verstandhouding met onze kinderen. ○

De presiderende bisschop spreekt tot de ouders over communicatie

... voor zoverre er in Zion ... ouders zijn, die kinderen hebben, en deze niet onderwijzen in de leer van bekering, geloof in Christus, de Zoon van de levende God, en van doop, en de gave des Heiligen Geestes ... dan zij de zonde op het hoofd der ouders ...

„En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.“ (L. & V. 68:25 en 28.) Hoe brengen ouders hun kinderen deze grote waarheden bij? Door hen lief te hebben en hen het juiste voorbeeld te geven. Een van de diepste behoeften van ieder mens is te worden geaccepteerd. Ouders van een afdwalende jongen moeten hem eerst aanvaarden als een kind van God en hem als mens liefhebben, voordat zij hem met goed gevolg kunnen onderwijzen in de leer van bekering, of geloof en gebed, of hem kunnen leren oprecht voor de Here te wandelen. Zo wordt de leer van bekering bijv. niet onderwezen door de jongelui streng te veroordelen en te verwerpen wanneer zij fouten begaan.

Al houden ouders en kinderen wel van elkaar, toch kunnen ze wel eens vervallen in de gewoonte van het „langs elkaar heenleven,“ zonder werkelijke communicatie. Bij hun streven naar onafhankelijkheid zijn tieners vaak geneigd zich van hun ouders af te wenden en hun eigen weg te gaan. Elke gelegenheid om tot een betere communicatie te komen moet dan ook worden benut.

Zo was er bijv. een vader die zijn waardering uitsprak over de dagelijkse ochtendrit met zijn zoon om kranten te bezorgen, met het oog op de communicatiewegen die werden geopend in de intieme beslotenheid van de gezinsauto. Een andere vader laat 's zondagsmorgens zijn wagen thuis, zodat hij en zijn zoon kunnen genieten van een fikse wandeling naar de kerk en van de terloopse gesprekken die een intiemere verstandhouding tussen hen teweegbrengen.

De meeste ouders hebben hun kinderen echt lief. Wanneer zij hen bekritisseren en beoordelen, doen zij dit „voor hun eigen bestwil.“ Tieners beweren vaak dat zij niet met hun ouders praten omdat ze hebben geleerd dat ze kritiek kunnen verwachten. Ze beschermen dus zichzelf door alleen datgene te zeggen waarvan zij denken dat hun ouders het graag willen horen, terwijl ze hun ware gevoelens voor zich houden.

In vele gezinnen laat men de gelegenheid tot onderlinge communicatie verloren gaan, doordat de gezinsleden hun vrije tijd doorbrengen met televisie kijken. Nu mogen de leden van een gezin wel samen televisie kijken, maar als het programma geen reactie en discussie uitlokt, kunnen ze even goed ieder voor zich naar het programma kijken.

Er zijn gezinnen waar men de gewoonte heeft aangekweekt om de warme maaltijd te benutten als de beste

gelegenheid om met elkaar van gedachten te wisselen. Het tafelgesprek wordt dan door de ouders behendig in goede banen geleid door middel van het stellen van tot nadenken stemmende vragen. Dit wordt dan een leerzaam en genoeglijk uurtje voor alle gezinsleden, met uitsluiting van het gekibbel dat soms aan tafel voorkomt.

Hoewel ouders in de regel wel beseffen dat zij verplicht zijn hun kinderen te onderwijzen, voelen ze zich soms niet voor deze taak berekend. Natuurlijk is hun hemelse Vader hun grootste krachtbron. Zij dienen zichzelf lief te hebben en te eerbiedigen als kinderen van God en bovendien als Gods medewerkers bij het grootbrengen van Zijn kinderen. Zij werden waardig geacht om in deze bedeling het ouderschap te dragen. Anders zouden ze deze gelegenheid niet hebben gehad.

Bij een interview dat een jongen onlangs met zijn bisschop had, sprak hij zijn wrevel uit over het feit dat hem „altijd verteld werd wat hij moest doen.“ Hij zei dat hij de dingen liever uit zichzelf wilde doen. Door handige ondervraging kwam de bisschop te weten dat het die jongen dwars zat dat hij door zijn moeder werd aangespoord om 's zondagsmorgens op te staan en naar de priesterschapsvergadering te gaan en andere kerkelijke vergaderingen bij te wonen. Bij nadere bespreking kwam aan het licht dat zijn wrok gegrond was op het feit dat zijn moeder zelf niet naar de kerk ging. Daar ze met een niet-lid was getrouwd, meende ze mogelijkerwijs dat ze een betere verhouding met haar man in stand hield door de vergaderingen niet bij te wonen. Tegelijkertijd was ze zich er van bewust dat haar opgroeiende kinderen behoefte hadden aan de godsdienstige opvoeding die ze in haar eigen jeugd had gehad. Haar pogingen om dit te bewerkstelligen stuitten op verzet. Klaarblijkelijk was hetgeen die jongen nodig had en graag wilde dat zijn moeder zelf het voorbeeld zou geven door naar de kerk te gaan.

Jezus heeft gezegd: „Gij zult uw naaste liefhebben als uzelf.“ (Mt. 19:19.) Om anderen te kunnen liefhebben, moeten wij onszelf ook liefhebben. Om onszelf lief te kunnen hebben, moeten wij onszelf aanvaarden zoals wij zijn en niet zoals wij graag zouden willen zijn. Wij kunnen geen invloed op onze kinderen uitoefenen door ons anders voor te doen dan wij zijn. Jonge mensen laten zich niet voor de gek houden. Zij kennen ons immers zoals we werkelijk zijn. Als wij onze eigen onvolkomenheden aanvaarden en ons best doen om die te overwinnen, zal hierdoor een veel betere communicatie met de jeugd worden teweeggebracht dan wanneer wij leven in een droomwereld van vermeende volmaaktheid.

De Heiland heeft gezegd: „Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt.“ (Mt. 7:1.) Stephen R. Covey, een mormoons leraar, heeft deze waarschuwing geuit: „Het is niet alleen onbehoorlijk om anderen te veroordelen, maar wij zijn volstrekt niet hiertoe bevoegd zonder een algeheel begrip van de vele factoren die bijdragen tot de vorming van iemands standpunt.“

Jongeren die menen onbillijk te worden beoordeeld en „afgekraakt,“ reageren daar vaak op met agressiviteit, vijandigheid en wrok. Een dergelijke mentaliteit laat geen ruimte over voor een constructieve verandering. De com-

(wordt vervolgd op blz 271)

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · SEPTEMBER 1970

Maak er een prettige dag van

DOOR CAROL C. SMITH

Mirjam was vijf jaar. Ze was met haar moeder een dagje uit. Ze hadden geluncht in een fijn restaurant en nu waren ze aan het winkelen. Het was een mooie dag geweest en zowel moeder als Mirjam amuseerden zich kostelijk. Mirjam voelde zich heel blij van binnen.

Terwijl haar moeder wat linten bekeek, zat Mirjam stilletjes te spelen met een paar kleine kopjes en schoteltjes van plastic die ze op de winkelplank had gevonden. Ze waren zo klein en mooi en Mirjam was er dol op.

„Kom mee, Mirjam, ik ben klaar om weg te gaan!” riep moeder haar toe. Vlug zette Mirjam de kopjes en schoteltjes weer in de doos op de plank, dat wil zeggen, allemaal behalve één kopje, dat Mirjam haastig in haar mantelzak liet glijden. Ze vond het zo schattig en het winkelpersoneel zou zo iets kleins wel nooit missen.

Mirjam pakte haar moeder bij de hand en ging de winkel uit. Ze stapten in de auto en reden achteruit de parkeerplaats af. Mirjam zat heel stilletjes op de autobank. Moeder keek eens naar haar. „Wat is er met mijn kleine babbelkous gebeurd?” vroeg ze.

Mirjam had geen zin in praten. Ze had nu geen plezier meer. Dat prettige, opgewonden gevoel dat ze de hele dag had gehad was nu weg. Inwendig voelde ze zich eenzaam en ongelukkig. Mirjam liet haar hand in haar zak glijden en haar vingers sloten zich om dat snoezige kopje heen. Zo voelde ze zich nog ellendiger. Ze wilde het tegen haar moeder zeggen, maar haar keel was zo dik dat ze geen woord kon uitbrengen en langzaam vloeiden de tranen uit haar ogen en druppelden op haar rode manteltje.

„Wat scheelt eraan?” vroeg moeder bezorgd.

Stilzwijgend haalde Mirjam het kopje uit haar zak en hield het omhoog, zodat moeder het kon zien.

„Waar heb je dat vandaan?”

Mirjams lip begon te trillen.

„Heb je dat uit de winkel weggenomen, Mirjam?”

Mirjams verdriet om wat ze had gedaan woog haar zo zwaar op het hart dat ze haar tranen niet kon inhouden en alleen tegen moeder van ja kon knikken.

Moeder maakte vlug met de auto

rechtsomkeert en reed terug naar de winkel. Moeder en dochter gingen samen naar binnen, maar moeder hield zich wat achteraf terwijl het kleine meisje op de juffrouw achter de toonbank toetrad.

Mirjam keek eens om naar moeder. Dat moeder daar stond gaf haar een veiliger gevoel en de kracht om 'het onvermijdelijke onder de ogen te zien. Ze zette het kopje op de toonbank. „Dat heb ik weggenomen.” Ze kon haar stem niet hard laten klinken. Het leek haar eigen stem eigenlijk niet eens. „'t Spijt me.”

De winkeljuffrouw keek moeder even vluchtig aan en glimlachte toen tegen Mirjam. „Dank je wel,” zei ze rustig, en daarna: „Je komt toch nog wel eens bij ons winkelen?”

Dat loodzware gevoel in Mirjams hart was opeens verdwenen, en ze glimlachte op haar beurt tegen de winkeljuffrouw. Toen ze weer met moeder in de auto zat, drukte moeder haar dicht tegen zich aan.

„Het spijt me zo dat ik onze prettige dag zo heb bedorven,” zei Mirjam.

„Mirjam,” zei moeder, haar nog steeds dicht tegen zich aan houdend, „het was verkeerd van je dat kopje weg te nemen, maar je hebt mijn dag weer blij gemaakt omdat ik nu weet dat je sterk genoeg bent om het goede te kiezen, ook al is het erg moeilijk.”

○

Rudolpho

Een geit, genaamd

Bèèèh! Bèèèh! Bèèèh!

„Waar heb jij gezeten, Rudolpho?“ riep Manuel uit, toen hij de grote witte geit het pad af zag komen en op hem toelopen.

Als enig antwoord kauwde Rudolpho nog heftiger op de strook rood- en oranjekeurige stof die uit zijn bek hing.

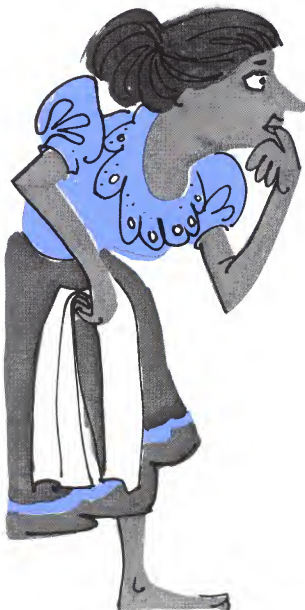
„Maar Rudolpho!“ schreeuwde Manuel vol afgrijzen. Wat hangt daar toch uit je bek?“

Manuel wist echter wel wat voor een stuk stof dat was. Het was de mouw van het overhemd van een man, en er was in het dorp maar één man die een hemd van die kleur bezat. Dat was Señor Mendoza.

„Oh! Oh! Oh!“ kermde Manuel diep verontrust. Señor Ramos, Manuels vader, kwam op een drafje aangelopen van het korenveld, waarop hij aan het werk was geweest. „Wat is er aan de hand, Manuel?“ riep hij. Ook Manuels moeder, Señora Ramos, kwam uit haar keuken gesneld. „Manuel, mijn jongen, heb je je bezeerd?“

Ook Manuels zuster Teresa verliet de bank waarop ze rode en groene Spaanse pepers had zitten aanrijgen. „Wat scheelt eraan, Manuel?“

Al wat Manuel kon doen was wijzen naar de mouw die nog steeds uit Rudolpho's bek hing.

Señor Ramos herkende nu ook het overhemd van zijn buurman. „Rudolpho, wat heb je gedaan?” schreeuwde hij de geit toe.

Dat heeft die schavuit blijkbaar uitgespreid gevonden op de rotsblokken, daarginds aan de rivier, waar Señora Mendoza altijd hun was doet,” zei Manuels moeder.

„Jij drommelse geit,” riep Teresa uit en schudde een bestraffende vinger in Rudolpho's richting.

Rudolpho vertrok echter geen spier van zijn gezicht. Hij bleef gewoon doorknabbelen aan de rood- en oranjeleu- rige hemdsmouw.

„Nem het dat stomme dier toch niet kwalijk,” zei Manuels vader. „Als Ma-

nuel Rudolpho vastgebonden had ge- houden, zou dit nooit gebeurd zijn.”

„Maar ik had Rudolpho vastgebonden,” zei Manuel.

Teresa liep naar de boom toe, waaraan Rudolpho vastgebonden was geweest. Ze raapte een stuk van het touw op dat daar nog lag en hield het omhoog. „Rudolpho heeft het gewoon doorgeknauwd!”

De vier leden van de familie Ramos keken elkaar zorgelijk aan. Het was betreurenswaardig dat een aan hen toebehorend dier een eigendom van de burens had vernield.

Tenslotte zei Manuel: „Misschien weet Señor Mendoza niet eens dat het Rudolpho was die zijn overhemd heeft vernield.”

Señor Ramos keek zijn zoon streng aan. „Maar jij weet het wel, Manuel!” Manuel knikte van ja en liet zijn hoofd hangen.

„Wij moeten het met Señor Mendoza in orde maken,” zei Manuels moeder. „Hij is altijd een goede buurman geweest. Toen onze vrachtwagen defect raakte, heeft Señor Mendoza de opbrengst van ons land naar de markt gesleept zonder ons er iets voor in rekening te brengen.”

„Toen ik ziek was,” herinnerde Teresa zich nu, „heeft Señor Mendoza een apart soepje voor me gekookt.”

„Wij moeten onze naasten goed doen, dan zullen ze het ons ook doen,” zei Manuels vader.

Met een zacht, haperend stemmetje zei Manuel: „Ik weet dat ik verantwoordelijk ben voor Rudolpho. Ik wil dat hemd van Señor Mendoza wel vergoeden, maar ik heb geen geld om een ander te kopen.”

Señor Ramos keerde zijn zakken binnenste buiten. Al wat hij vond was één cent. Hij verzuchtte: „Jongen, ik kan je ook niet helpen. Dit is al wat ik heb tot aan de korenoogst.”

Ook Manuels moeder en zuster schudden verdrietig het hoofd. Ze hadden met elkaar niet genoeg geld om een nieuw overhemd te kopen als vervanging van het hemd dat Rudolpho had vernield.

„Wat moet ik toch doen?” riep Manuel wanhopig uit.

„Er blijft ons maar één ding over,” zei zijn vader. „Weet je wat dat is, Manuel?”

Manuel knikte van ja. „Ik moet Rudolpho aan Señor Mendoza geven. Maar hoe kan ik dat doen? Het is mijn troeteldier. Ik heb hem zelf grootgebracht.”

„Evengoed, Manuel,” zei zijn moeder

vriendelijk, „moet je toch doen wat juist is.”

Bedroefd bond Manuel het overblijfsel van het touw om Rudolpho's hals en langzaam leidde hij Rudolpho in de richting van de woning van de Mendoza's.

Toen Manuel uit het zicht van zijn huis was gekomen, wierp hij zich neer onder een boom. Heftige snikken deden zijn lichaam schokken. Rudolpho stond kalmpjes vlakbij aan het gras te knabbelen.

„Hoe kun je daar zo onverschilling staan,” huilde Manuel. „Señor Mendoza stuurt je vast en zeker naar de markt in het dorp. Dan zullen we je geen van allen ooit weerzien.”

„Bèèèh! Bèèèh! Bèèèh!“ blaatte Rudolpho en ging rustig door met gras smullen.

Manuel probeerde een uitweg te bedenken. Misschien kon hij met Rudolpho weglopen. Meteen verwierp Manuel die gedachte weer. Met weglopen was nog nooit iets opgelost.

Toen kreeg Manuel een andere inval. Hij zou hier een poosje blijven wachten. Dan zou hij naar huis terugkeren en zijn ouders vertellen dat Señora Mendoza niet thuis was. Maar ook dit idee verwierp Manuel weer. Met leugens werd ook nog nooit iets opgelost.

„Kom, Rudolpho, laten we maar door de zure appel heenbijten,“ zei Manuel. Señor Mendoza was op zijn erf de kippen aan het voeren toen Manuel eraan kwam.

Voordat hij van gedachten kon veranderen, zei Manuel vlug: „Señor Mendoza, ik heb Rudolpho voor u meegebracht. Hij is nu van u.“

Señor Mendoza keek alsof hij er niets van begreep. „Wat wil je met Rudolpho?“

Manuel legde hem uit: „Rudolpho heeft uw mooie rood- en oranjekleurige overhemd vernield. Ik heb geen geld om een ander hemd voor u te kopen. Ik heb Rudolpho daarom voor u meegebracht.“ Manuel hield het overschot van het rood en oranje gekleurde hemd omhoog.

Señor Mendoza begon hartelijk te lachen. „Dat was eens mijn rood- en oranjekleurige overhemd. Ik heb het zoveel gedragen dat het aan flarden

was. Ik ben het dan ook als poetsdoek gaan gebruiken als ik aan mijn vrachtauto werkte. Rudolpho moet een stuk van dat hemd op de grond bij de vrachtwagen hebben gevonden.“

„Bedoelt u dat dat hemd niet goed meer was?“ vroeg Manuel vol verbazing.

„Zo is het, Manuel. Je bent me niets verschuldigd voor een nieuw overhemd. Neem Rudolpho maar mee naar huis, maar houd hem alleen voortaan wat beter vastgebonden. Een volgende keer ben je misschien niet zo gelukkig.“

„Dat zal ik proberen, Señor Mendoza,“ zei Manuel, „maar Rudolpho heeft de slechte gewoonte om touw door te knagen, hoe sterk het ook is.“

„Ik denk dat ik je dan wel kan helpen,“ zei Señor Mendoza. Hij ging naar een in de nabijheid gelegen schuurtje en kwam terug met een lang eind licht wegende, maar sterke ketting.

„Gebruik deze ketting maar om Rudolpho vast te binden. Ik beloof je dat hij deze niet zal doorbijten.“

„Dank u wel, Señor Mendoza,“ zei Manuel dankbaar.

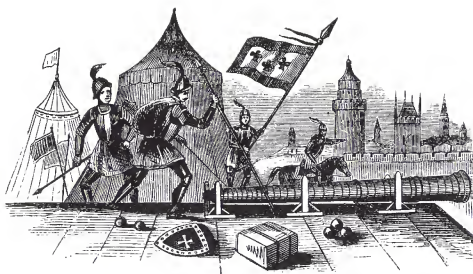
Op de terugweg naar huis zei Manuel tegen Rudolpho: „Vader heeft gelijk. Als wij onze burens goed doen, zullen zij ook proberen het ons te doen.“

„Bèèèh! Bèèèh! Bèèèh! blaatte Rudolpho.

Stemde die ondeugende geit nu met hem in, of wilde hij alleen maar het laatste woord hebben?

○

Bruine bonen! Is het nu zo belangrijk ze toch te eten terwijl je ze niet lust? Ja, zou je kunnen zeggen, omdat ze bevorderlijk zijn voor een goede gezondheid. Ja, zou je kunnen zeggen, omdat iemand de moeite heeft genomen ze klaar te maken. Toch is er nog een voornamere reden dan deze, en dat is de kwestie van zelfdiscipline.

De psycholoog William James (1842—1910) heeft gezegd dat we eigenlijk elke dag iets moeten doen wat we niet graag doen. Door bruine bonen te eten — of welk ander voedsel ook waar we niet van houden, beoefenen we een beetje zelfdiscipline, zodat we, wanneer we voor grote beslissingen komen te staan, een verstandig besluit kunnen nemen.

Thuis willen we misschien niet graag onze gemakkelijke stoel afstaan aan mams, of zus als ze de kamer binnen komt, maar door het betonen van zulke kleine vriendelijkheden (hoewel het veel gemakkelijker is om zich niet om een ander te bekommeren), leggen wij de grondslag voor liefdadigheid op grote schaal, naar het gebod van de Heer.

Ons toeleggen op taken voor school kan ook best iets zijn wat we niet graag doen — vooral niet als er 's avonds een goede voorstelling op de tv is, maar als we dat regelmatig doen verzekert dit ons niet alleen van mooie cijfers, maar tevens worden we hierdoor geprepareerd op grotere ta-

ken bij onze studie, in ons beroep of in kerkelijke arbeid.

Wanneer we de krant lezen, slaan we meestal de komische stripverhaaltjes of de sportrubriek op. Ook al hebben we er misschien geen zin in, moeten we toch eerst de hoofdartikelen opslaan en de artikelen van diepere betekenis. Laten wij ons bij de keuze van onze lectuur nu eens afwenden van de populaire, prettig-lezende boeken van deze tijd en ons werpen op gewichtiger en waardevoller boekwerken, ook al zijn die misschien moeilijker te lezen en hebben we er geen zin in. Opeens ontdekken we dan dat dit onze meest geliefde lectuur is geworden en bijgevolg zal het bestuderen en begrijpen van de Schriften ons ook gemakkelijker gaan vallen.

De losse centen in onze zak kunnen ons in verzoeking brengen een frisdrankje of een reep chocolade te kopen, al weten we heus wel hoe voorbijgaand deze bevredigingen van onze snoeplust zijn. We zouden er dus veel

Bruine bonen

DOOR JIM JARDINE

(leeftijd 15 jaar)

beter aan doen ons geld op te sparen. Door datgene te doen waar we eigenlijk geen zin in hebben, zoals het uitsparen van een dubbeltje of zo, versterken wij onszelf ter voorbereiding op een zending, op het betalen van vastengaven en een eerlijke tiende, en leren wij de werkelijke waarde van het geld kennen en in welke verhouding dit tot ons leven staat.

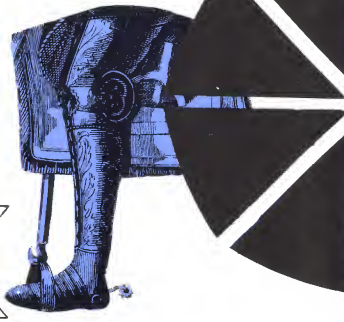
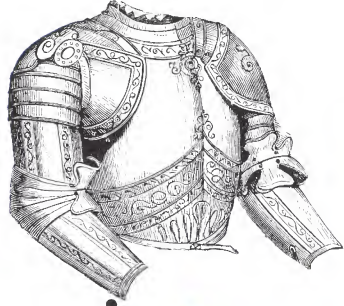
Door toepassing van het beginsel van het vasten door ons van voedsel te onthouden, ook al doen wij dit niet zo graag, leren wij ons zelf in bedwang houden en wanneer dan de grote beproeving komt, zullen wij sterk genoeg zijn om in het rechte spoor te blijven. President McKay heeft eens gezegd dat als vasten geen ander nut zou hebben dan dat ons karakter erdoor versterkt werd, het hierdoor alleen al te rechtvaardigen zou zijn dat wij het doen.

Door onszelf van dag tot dag in kleinigheden te leren beheersen bouwen we langzamerhand een wapenschild op dat zo sterk is, dat het al onze levensdagen ondoordringbaar zal zijn voor de strijdkrachten van Satan. ○

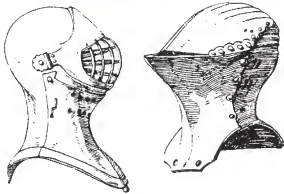
Doet aan de gehele wapenrusting Gods

„Doet aan de gehele wapenrusting Gods, opdat gij kunt staan tegen de listige omleidingen des duivels. „Want wij hebben den strijd niet tegen vlees en bloed, maar tegen de overheden, tegen de machten, tegen de geweldhebbers der wereld, der duisternis dezer eeuw, tegen de geestelijke boosheden in de lucht.” (Ef. 6:11-12.) Dit verkondigde de apostel Paulus, waarmee hij stilziggend te kennen wilde geven dat wij onze meest dodelijke strijd niet hebben te voeren met vijanden die met geschut of met bombardementsvliegtuigen kunnen komen om ons te vernietigen, maar met vijanden die vanuit de duisternis toeslaan en niet door menselijke zintuigen zijn waar te nemen. Dan gaat de apostel Paulus voort om ons allen af te schilderen als krijgers, bekleed met de onmisbare wapenrusting ter bescherming van de vier delen van het menselijk lichaam die Satan en zijn legerscharen blijkbaar het kwetsbaarst

hebben bevonden en met behulp waarvan de vijanden der gerechtigheid de menselijke ziel kunnen binnendringen: „Staat dan, uw lendenen omgord hebbende met de waarheid, en aangedaan hebbende het borstwapen der gerechtigheid; „En de voeten geschoeid hebbende met de bereidheid van het Evangelie des vredes; ... En neemt den helm der zaligheid ...” Waarheid moet de stof zijn waarvan de gordel om uw ledenen is vervaardigd, wil uw deugd en levenskracht beveiligd blijven. Hoe kan de waarheid u beschermen tegen een van de dodelijkste vormen van alle kwaad, nl. onkuisheid? Bedenk dat de Heer ons heeft gezegd dat waarheid kennis is, en zoals ze waren, en zoals ze zullen worden. (L. & V. 93:24.) Zij die zich waardig betonen en in de tempel het nieuw en eeuwig huwelijksverbond aangaan voor tijd en alle eeuwigheid, leggen daarmee de eerste

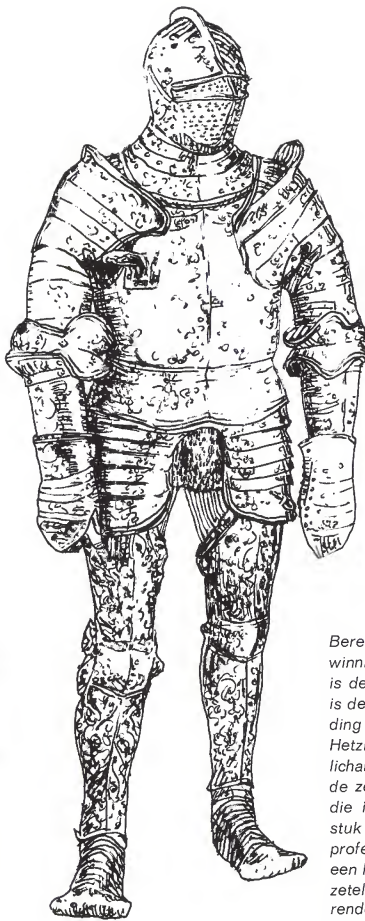

hoeksteen voor een eeuwig gezinsverband in het celestiale koninkrijk, dat voor eeuwig zal blijven bestaan. Hun beloning is dat hun „voor eeuwig meerdere heerlijkheid zal worden gegeven.” (Abr. 3:26.) Deze eeuwige waarheden zullen, als u er met heel uw ziel in gelooft, als een pantsorgordel rondom uw lendenen zijn om uw deugd te beschermen, zoals u uw leven zou beschermen. Indien u zich er echter door de ijdele theorieën van

mensen toe laat brengen uw verwantschap met God, het goddelijke doel van het huwelijk en uw toekomstige vooruitzichten voor de eeuwigheid in twijfel te trekken, dan valt u daardoor ten prooi aan de vader der leugenen, daar dit alles in strijd is met de waarheid die u van deze gevaren reed.

Hoe staat het nu met dat „borstwapen”, dat uw hart, of uw levensgedrag, moet beschermen? Dit moet vervaardigd zijn uit een stof die gerechtigheid heet. Een rechtvaardige streeft ernaar zich te beteren, daar hij weet dat hij zich dagelijks van zijn wandaden of nalatigheden moet bekeren. Hij tracht van iedere dag een meesterwerk te maken, zodat hij bij het vallen van de nacht in zijn ziel voor God kan getuigen dat wat hem die dag ook voor de hand is gekomen, hij het naar zijn beste vermogen heeft volbracht. Zijn

DOOR PRESIDENT HAROLD B. LEE
lid van het Eerste Presidentschap

lichaamskracht wordt niet verspild door de lasten die worden opgelegd door de eisen van een losbandige levenswijze; zijn verstand wordt niet verduisterd door de dwaasheden der jeugd; hij heeft een helder inzicht, een scherp verstand en een sterk lichaam. Het borstwapen der gerechtigheid heeft hem kracht voor tien gegeven, omdat zijn hart rein is.

Uw voeten, die uw doelstellingen of oogmerken in het leven voorstellen, moeten zijn geschoeid met „de bereidheid van het Evangelie des vredes.”

Bereidheid is de weg naar de overwinning, en „eeuwige waakzaamheid is de prijs voor de veiligheid.” Angst is de straf voor gebrek aan voorbereiding en doelloos verbeuzelen van tijd. Hetzij bij spreken of zingen, bij lichamelijke of geestelijke strijd, blijft de zegepraal voorbehouden aan hem die is voorbereid. En nu het laatste stuk van de wapenrusting van onze profetische leermeester. Wij zetten een helm op het hoofd. Ons hoofd, de zetel van het verstand, is het besturende lichaamsdeel. Dit moet goed tegen de vijand worden beschermd, want „zoals een man in zijn hart denkt, zo is hij.” Ons hoofddekkel moet „de helm der zaligheid” zijn. Zaligheid betekent verkrijging van het eeuwigdurende recht op een leven in de tegenwoordigheid van God de Vader en de Zoon, als beloning voor een goed leven in de sterfelijkheid. Als het doel der zaligheid ons voortdurend voor de geest staat als hetgeen wij uiteindelijk willen bereiken, zullen onze gedachten en onze beslissingen waardoor onze daden worden bepaald, altijd opkomen tegen alles wat die toemostigste heerlijke staat in gevaar zou kunnen brengen. Wie vol vertrouwen uitziert naar

een eeuwige beloning voor zijn streven in dit sterfelijke leven vindt voortdurend steun in zijn diepste beproeving. Wanneer hij in de liefde wordt teleurgesteld, pleegt hij geen zelfmoord. Wanneer zijn geliefden sterven, verzinkt hij niet in wanhoop; wanneer hij bij een wedstrijd de begeerde overwinning niet behaalt, versaat hij niet; wanneer oorlog en verwoesting zijn toekomstplannen vernietigen, vervalt hij niet tot neerslachtigheid. Hij leeft als het ware boven zijn wereld en verliest nimmer zijn doel, nl. de zaligheid, uit het oog.

Als wij onszelf van moord willen weerhouden, moeten wij leren niet in toorn te ontsteken; willen wij onszelf bevrijden van seksuele zonden, dan moeten wij geen onzedelijke gedachten heb-

ben, willen wij gevangenisstraf wegens diefstal ontgaan, dan moeten wij leren andermans goed niet te begeren. Als wij sterk willen staan tegen allerlei verleidingen, dan moeten wij ons vooraf erop voorbereiden om die verleiding het hoofd te kunnen bieden. Wij hebben moed, vastberadenheid en voortdurende rechtvaardige strijdlust nodig om de „levensstrijd“ te kunnen winnen, anders zal alle wapenrusting ter wereld die tot onze bescherming is aanbevolen, ons niets baten.

Om onze strijdvvaardigheid in het gevecht te bevorderen, doen wij wat Paulus ons heeft aangeraden, nl.:

„Bovenal aangenomen hebbende het schild des geloofs, met hetwelk gij al de vurige pijlen des bozen zult kunnen uitblussen.

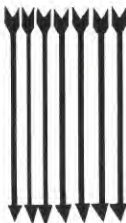
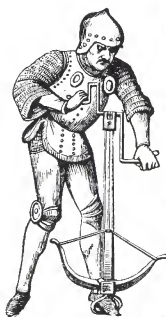
„En neemt... het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord.“ (Ef. 6:16-17.) Merk op hoe „het schild des geloofs“ en „het zwaard des Geestes, hetwelk is Gods Woord“ met elkaar samenwerken. Door het geloof geleid, onderwezen door Gods Woord, zien wij leven als een groot proces van scholing voor onze ziel. Zoals het Woord Gods leert, begrijpen wij door het geloof dat al hetgeen ertoe bij kan dragen dat wij meer aan Hem gelijk worden, ons ten goede komt, ook al is het wel eens pijnlijk voor ons.

Aldus geschoold en getraind, en nu voorbereid op de strijd met de machten der duisternis en geestelijke boosaardigheid, zijn wij

„Als die in alles verdrukt worden, doch niet benauwd; twijfelmoedig, doch niet mismoedig;

„Vervolgd, doch niet daarin verlaten; nedergeworpen, doch niet verdorven.“ (II Kor. 4:8-9.)

Jeugd van Zion, doet aan de gehele wapenrusting Gods!

Voor tijd en alle eeuwigheid

(L. & V. 132:18)

DOOR W. GLENN HARMON

„Voor tijd en alle eeuwigheid.“ Dit zinnetje heeft de ritmische cadans van een dichtregel. Het is als een maat van een bovenaardse muziek die het luisterende oor opvangt en zich dan er gespannen op instelt, in de hoop nog meer te zullen horen. En er is ook meer: een diepte en breedte van zinvolle betekenis, die zich des te wijder opent, hoe meer men er in doordringt. De oneindige mogelijkheden van alle eeuwigheid liggen opgesloten in het eeuwige huwelijksverbond, de hoogste verordening van het Evangelie die op aarde wordt voltrokken — de sleutel die de toegang ontsluit tot verhoging en eeuwige vooruitgang. Let eens op het verbindende gebruik van de woorden „tijd“ en „eeuwigheid“: wat bij oppervlakkige beschouwing misschien iets overbodigs mocht schijnen, dient in werkelijkheid zowel om onderscheid te maken als te onderstrepen. In 1843, toen de openbaring aangaande het celestiale huwelijk werd opgetekend, was er onder de hele christenheid geen begrip te vinden van een verbintenis tussen man en vrouw na de dood, en evenmin van een band tussen ouders en kinderen na de dood. Zelfs in de katholieke kerk, waar het huwelijk was verheven tot een van de zeven kerkelijke sacramenten werd het huwelijk door de dood ontbonden, en dat wordt het nog steeds.¹ In het protestantisme was het eenvoudig een burgerlijke overeenkomst, „tot de dood u scheidt,“ en dat is het nog altijd.²

Hoe vreemd en zelfs ongelooflijk schijnt het ons toe in deze tijd, in het licht van de hedendaagse openbaring en de werkelijke ondervinding, voortvloeiende uit de toepassing van dit beginsel gedurende ca. 125 jaar door hen die erin hebben geloofd, en in het licht van overstelpend bewijsmateriaal uit de wereldlijke geschiedenis dat het huwelijk en de familiebanden tot de voornaamste bolwerken van onze beschaving behoren — hoe vreemd schijnt het dan dat de belangrijkste en meest algemene menselijke verbintenis, doorgaans wordt geacht beperkt te zijn tot de duur van dit sterfelijk leven!

De zinsnede „voor tijd en alle eeuwigheid“ legt plechtig getuigenis af van het feit dat een verbintenis die in het Huis des Heren is gesmeed geen huwelijk is van dat soort.

Tijdigheid — een universeel beginsel

Dit is evenmin de volle betekenis ervan. Er is ook een element van *tijdigheid* in aanwezig. Het woord „tijd“, gebruikt in samenhang met de verzegelende verordening slaat op dat bepaalde onderdeel van de eeuwigheid dat begint met de geboorte van een sterveling en eindigt met de dood in de sterfelijkheid. Om getrouwd te kunnen zijn voor tijd en alle eeuwigheid, moeten wij op *tijd* zijn ge-

trouwd, nl. het huwelijkscontract moet *tijdens de sterfelijkheid zijn gesloten*, ergens tussen deze twee uitersten van geboorte en dood.

Het belang van *tijdigheid* in de aangelegenheden van het leven is moeilijk te overschatten. Van de tijdigheid van iedere willekeurige gebeurtenis kan de hele aaneenschakeling en geldigheid van opeenvolgende gebeurtenissen afhankelijk zijn. Bovendien is het in de eindeloze voortgang van het bestaan de keten van opeenvolgende gebeurtenissen die voor de mens dat bepaalde deel van de eeuwigheid vormt waarin hij leeft.

Hiervan is een boer zich bewust bij het zaaien en verzorgen van zijn veldgewassen. Om een overvloedige oogst op te leveren, moet het zaaien in het daarvoor bestemde seizoen plaats vinden, in vooraf bewerkte grond. De opeenvolgende handelingen van begieten, opkweken en

zels oogsten moeten alle tijdig worden verricht, wil men de beste resultaten verkrijgen. *Tijdigheid* is een universeel beginsel van actie, waarvan succes en mislukking afhankelijk zijn.

Een tijd voor elk doel

De negatieve gevolgen die voortvloeien uit het niet tijdig ingrijpen zijn op treffende wijze tot uitdrukking gebracht in een gezegde, afkomstig uit een grote wereldoorlog: te weinig en te laat.

William Shakespeare³ heeft zowel het positieve als het negatieve aspect van tijdig handelen afgeschilderd:

*„Er is een tij in al wat de mens doet, dat, met de vloed bezeild, naar het geluk leidt; eenmaal verzuimd, blijft heel de levensreis, belemmerd door ondiepten en gevaren.“*⁴

Over deze diepe waarheid bewaren de Schriften het stilzwijgen allerminst:

„Alles heeft een bestemden tijd, en alle voornemen onder den hemel heeft zijn tijd.

„Er is een tijd om geboren te worden en een tijd om te sterven; een tijd om te planten, en een tijd om het geplante uit te roeien;

„Een tijd om te doden, en een tijd om te genezen; een tijd om af te breken, en een tijd om te bouwen;

„Een tijd om te wenen, en een tijd om te lachen; een tijd om te kermen, en een tijd om op te springen . . .

„Een tijd om lief te hebben, en een tijd om te haten; een tijd van oorlog, en een tijd van vrede.“ (Pred. 3:1-4, 8.)

De Zoon des Mensen Zelf heeft dit nog duidelijker doen uitkomen door het zo te formuleren: „Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid.“ Aan wie dit zou doen beloofde Hij: „ . . . al deze dingen zullen u toegeworpen worden.“ (Mt. 6:33.)

Dit beginsel van „alles op zijn tijd“ lag ook opgesloten in de beraadslagingen tijdens de grote raadsvergadering in de hemelen, aleer de wereld was:

„ . . . Wij zullen nederdalen, want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken, waarop dezen zullen kunnen wonen;

„En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebiedend;

„En aan hen, die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; en zij, die hun eerste staat niet behouden, zullen geen heerlijkheid ontvangen in hetzelfde koninkrijk met hen, die hun eerste staat behouden; en aan hen, die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven.“ (Abr. 3:24-26.)

Meer worden gegeven

In het mormoonse spraakgebruik slaat de uitdrukking „de eerste staat“ van de mens op zijn voorbestaan, en „de tweede staat“ op het aardse leven. Het is duidelijk dat wij, om onze eerste staat te hebben behouden, aan zekere vereisten moeten hebben voldaan tijdens de duur van die eerste staat. De herinnering aan wat deze vereisten waren,

en in feite alle herinnering aan het voorbestaan zelf, is van ons weggenomen, ongetwijfeld met de wijze bedoeling om alle voorwaarden te scheppen voor de grondige beproeving die gedurende onze sterfelijkheid plaats vindt. In algemene zin kunnen wij er echter wel zeker van zijn dat de beproeving van onze zelfbeheersing was om vast te stellen wie in staat en gewillig was om afgestemd en onderworpen te blijven aan Gods wil, zonder daartoe te worden gedwongen. Wij moesten daar eerst een grote les leren, voordat wij geschikt werden om „meer te worden gegeven“ en onze „tweede staat“ te betreden. Er bestaat enige overeenkomst met de manier waarop een graad aan de universiteit wordt behaald; men moet er eerst voor werken.

Onze komst in deze „tweede staat“ bewijst dat wij met voldoende succes de „beproeving“ die in de eerste staat van ons werd vereist, hebben doorstaan, zodat ons nu „meer gegeven“ kan worden. Onze beloning bestaat uit een stoffelijk lichaam, dat bij de geboorte de woning, de tempel van onze geest is geworden, en die geest nu in staat stelt om dingen te doen die voorheen buiten zijn bereik lagen.

In de sterfelijke staat worden wij verder beproefd. Niet alleen moet de geest leren van het stoffelijke lichaam gebruik te maken; hij moet ook volledige heerschappij en leiding verwerven over dat lichaam, en wel voor geestelijke doeleinden — dezelfde verheven bedoelingen die meespeelden in de beproeving in het voorbestaan, toen de geest nog niet beschikte over het stoffelijke lichaam. Pas wanneer deze goddelijke oogmerken heerschappij hebben verkregen over de geest en het stoffelijke lichaam waarin deze is gehuisvest, zullen wij onze tweede staat behouden hebben en kan ons „voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven.“

Man en vrouw

Bij deze strijd van de geest om de heerschappij over het lichamelijke, is er geen universeler, geen gewichtiger beproeving dan die van de verhouding tussen de seksen. Deze verhouding betreft en beïnvloedt de diepste bronners van het leven, het voortbestaan van het geslacht zelf. In evenredigheid aan het grote belang hiervan, kan iemand door het niet nakomen van de wet der kuisheid in de diepste afgrond der ontwaarding worden gestort, terwijl men door het voldoen aan deze wet tot de hoogste graad van eeuwige heerlijkheid kan worden verheven.

Hoewel elk huwelijk in Gods ogen eerbaar kan en moet zijn als het waarmerk van de betamelijke intieme verhouding tussen man en vrouw, is het toch de wet van het celestiale huwelijk waardoor die bijzondere beproeving wordt mogelijk gemaakt die tot de allerhoogste beloning kan voeren, nl. het grote geluk te mogen smaken van hen, aan wie „voor eeuwig meerdere heerlijkheid wordt gegeven.“ Dit kan worden bereikt. En wie, die het begrijpt, zou dit niet graag willen?

Men dient zich daarbij echter aan de grondregels te hou-

den; de verbonden moeten *tijdig* worden gesloten — in de daarvoor bestemde tijd. *Later is te laat.*

„En wat betreft het nieuw en eeuwig verbond, dit werd voor de volheid van Mijn heerlijkheid ingesteld; en hij, die een volheid er van ontvangt, moet en zal zich aan de wet onderwerpen, of hij zal worden uitgeworpen, zegt de Here God.“ (L. & V. 132:6)

De tijd om geestelijke heerschappij te verkrijgen over de hartstochten en begeerten van het sterfelijk lichaam ligt in de periode van de sterfelijkheid. Om zich te kunnen bekwalen voor het maken van vorderingen op dit gebied, moeten man en vrouw dit celestiale verbond daarom tijdens de sterfelijkheid aangaan en zich eraan houden, want:

„... wanneer zij uit de wereld zijn, nemen zij niet ten huwelijk noch worden zij ten huwelijk gegeven, maar zij worden aangesteld tot engelen in de hemel, welke engelen dienende wezens zijn, om hen te bedienen, die een veel grotere en een overtreffende en eeuwige mate van heerlijkheid waardig zijn.“ (L. & V. 132:16.)

Het eeuwige huwelijksverbond moet dus gedurende dit sterfelijke leven worden aangegaan. Het is niet moeilijk om enkele redenen te onderscheiden waarom dit zo is. Het stoffelijke lichaam wordt tijdens de sterfelijkheid verkregen, dus in de „tweede staat“. Het eigenlijke doel van die tweede staat is de geest gelegenheden te verschaffen het lichaam te leren beheersen en in een zodanige toestand te brengen dat het voorgoed een bruikbaar en onafscheidelijk instrument wordt in de doorlopende vooruit-

gang van de geest. Juist in het geestenrijk kan deze groei worden bestendig, niet in het vlees. Het is zoals Johannes heeft gezegd: „De Geest is het, Die levend maakt; het vlees is niet nut...“ (Joh. 6:63.) De mate van iemands vooruitgang in de eeuwigheden wordt dan ook bepaald door de graad waarin iemands geest heerschappij verwerft over het vlees, door dit aan te wenden voor geestelijke doeleinden. In de Schriften wordt bevestigd dat al Gods geboden geestelijk zijn, en niet tijdelijk. (Zie L. & V. 29:34 en 35.)

Er is geen beter werkterrein voor het aankweken van die geestelijke heerschappij en de echte liefde en *eenheid*, die onmisbare bestanddelen zijn van het leven in het celestiale koninkrijk dan het tehuis waar in het gezin de verhoudingen tussen man en vrouw en tussen ouders en kinderen heersen.

Een huwelijk „voor tijd en alle eeuwigheid“ gesloten in het Huis des Heren, draagt het onuitwisbare stempel met zich mee dat zij die deze verbintenis hebben aangegaan, *tijdig* blij hebben gegeven van hun waardigheid, en *tijdig* te kennen hebben gegeven dat zij gewillig waren zich aan deze grote wet te houden. Rest hun slechts voortdurend trouw te blijven, en hun „zal voor eeuwig meerdere heerschappij worden gegeven.“

- 1 New Catholic Encyclopedia (1967), Deel 9, pag. 273.
- 2 The American Encyclopedia (1932), Deel 19, pag. 313.
- 3 Shakespeare, William — Engels toneelschrijver (1564—1616).
- 4 Julius Caesar, IVe bedrijf, 3e scène, regel 218.

Gezamenlijke opzeggingen voor september 1970

De volgende teksten dienen in oktober door de leerlingen van de leergangen 14 en 16 uit het hoofd geleerd en door de respectieve klassen gezamenlijk opgezegd te worden in de zondagschooldienst van de vastendaag in oktober.

Leergang 14:

(Paulus waarschuwt de Galaten standvastig te blijven in hun geloof en geen ander evangelie aan te nemen.) „Ik verwonder mij, dat gij zo haast wijkende van dengene, die u in de genade van Christus geroepen heeft, overgebracht wordt tot een ander Evangelie; Daar er geen ander is; maar er zijn sommigen, die u ontroeren, en het Evangelie van Christus willen verkeren, die Doch al ware het ook, dat wij, of een engel uit den hemel u een Evangelie verkondigde, buiten hetgeen wij u verkondigd hebben, die zij vervloekt.“ (Gal. 1:6, 8)

Leergang 16:

(Christus is als Mens op aarde gekomen, is voor ons gestorven en heeft door dit offer, onze opstanding mogelijk gemaakt.) „Want dewijl de dood door een mens is, zo is ook de opstanding der doden door een Mens. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzoo zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden.“

(I Kor. 15:21, 22)

Avondmaalsopzeggingen voor september

Senior-zondagsschool

„Kiest u heden, wien gij dienen zult . . . maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!“

(Joz. 24:15.)

Junior-zondagsschool

„Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien.“ (Mt. 5:8.)

Roy M. Darley

The image shows two staves of musical notation. The top staff is for the Senior Sunday School song, and the bottom staff is for the Junior Sunday School song. Both are in G major and 4/4 time. The first song has a melody in the right hand and a bass line in the left hand. The second song has a melody in the right hand and a bass line in the left hand.

De kijk van het Boek van Mormon op

Vele leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verheugen zich in een levensstandaard welke zijn weerga in de geschiedenis der mensheid niet kent.

Ook zij die naar hedendaagse maatstaven betrekkelijk arm zijn, zouden rijk en welvarend schijnen volgens de normen van vroegere generaties.

De geschiedenis leert ons dat tijdelijke omstandigheden snel kunnen veranderen en dat soms ook doen. Niemand weet hoe lang deze periode van algemene welvaart nog kan duren. Wij zijn echter onderworpen aan enkele van dezelfde verzoeken waarmee vroegere generaties te maken hebben gehad, die in tijden van materiële welvaart hebben geleefd. Het Boek van Mormon is een rijke bron van inlichtingen over de eventuele verdeeldheid onder de mensen door de welvaart. Wat de Nephieten en de Lamanieten hebben ondervonden diert ons tot nadenken te stemmen bij het tellen van onze stoffelijke zegeningen. Het woord zegening op zichzelf behoort eigenlijk voorzichtig te worden gebruikt, want als de mensen niet op hun hoede zijn voor de gevaren, kan de welvaart tot een vloek worden en tot zedelijk en geestelijk verval leiden. Dit is een van de grote lessen van het Boek van Mormon.

Als al het overige in evenwicht blijft, kan materiële overvloed het leven verheffen. Het is bovendien mogelijk om zowel welvend als rechtschapen te zijn, maar het verderfelijke vermogen van de overvloed is groot genoeg om onze zorgvuldige aandacht te rechtvaardigen. Uit een onderzoek van de ervaringen die de Nephieten met de welvaart hebben opgedaan blijkt dat zij blootstonden aan verschillende verzoeken, waarvoor ze dikwijls bezwaken zijn en die ook in onze eigen tijd aanwezig zijn.

Soms maakt voorspoed de mensen ijdel en eigenrechtig. De mensen komen dan in de verleiding om trots op hun rijkdommen en op zichzelf te worden wegens hun bezittingen. Deze tendens viel enige jaren vóór de geboorte van Christus onder de Nephieten te bespeuren.

„Het twee en vijftigste jaar eindigde eveneens in vrede, uitgezonderd de zeer grote hoogmoed, die in het hart der mensen was binnengedrongen tengevoel van hun boven-

matig grote rijkdommen en hun voorspoed in het land; en hun hoogmoed nam van dag tot dag toe.“ (Hel. 3:36.)

Voorspoed op zichzelf maakt iemands karakter niet beter; er bestaat geen onderling verband tussen iemands stoffelijke bezittingen en de adel van zijn ziel. Niettemin heeft voorspoed de neiging de mensen zich boven anderen verheven te doen voelen en daardoor wordt het beeld dat zij zich van zichzelf vormen verwrongen.

Nauw verwant aan de verleiding van de trots is de neiging van welvarende mensen om zich zelfgenoegzaam te voelen ten opzichte van God. Materiële overvloed kan een bedrieglijk gevoel van veiligheid en heerschappij teweegbrengen en maken dat de mensen geen behoefte voelen aan goddelijke leiding en bijstand. Dan verliezen zij hun besef van dankbaarheid jegens en afhankelijkheid van de Heer.

„Ja, juist ten tijde, wanneer Hij Zijn volk voorspoedig doet zijn, door de opbrengst van hun landerijen, en de vermeerdering van hun kleinvee en hun grootvee, en van hun goud en hun zilver en allerlei kostbare voorwerpen van iedere soort en bewerking, . . . ja, te dien tijde kunnen wij zien, dat zij hun hart verstokken, en de Here, hun God, vergeten en de Heilige met de voeten treden; ja, en dit wegens hun zorgeloosheid en hun buitengewoon grote voorspoed.“ (Hel. 12:2.)

Een diep besef van onze verhouding tot God en van onze behoefte aan Zijn hulp is de eigenlijke kern van het geestelijk leven. Ongelukkigergewijze verwekt materiële overvloed gemakkelijk een gevoel van zelfgenoegzaamheid, hoe denkbeeldig dan ook, dat onze ontvankelijkheid voor geestelijke zaken doet vervagen. Samuël zag dit in en wees de Nephieten op deze innerlijke gesteldheid: „Gij gedenkt de Here, uw God, niet in de dingen, waarmee Hij u heeft gezegend, maar gij gedenkt altijd uw rijkdommen, echter niet om de Here, uw God, er voor te danken; ja, uw hart gaat niet uit naar de Here, maar zwelt in grote trots om te roemen en tot . . . allerlei ongerechtigheden.“ (Hel. 13:22.)

Weliiswaar zijn vele mensen in staat hun geloof te behouden en zelfs te versterken terwijl ze in voorspoedige omstandigheden verkeren, maar het verband tussen welvaart en verlies van geloof komt te algemeen voor om er stilzweigend aan voorbij te gaan. De geschiedenis der Nephie-

¹ Dr. John W. Bennion, eerste raadgever in de Wijk Rochester (New York) is superintendent van de Brighton Central Schools te Rochester; voorheen doceerde hij aan de School of Education van de Universiteit van Indiana.

welvaart

ten onthult een onheilsPELLend patroon: Er is een generatie die door geloof en vlijt gedreven, hard werkt om de Heer te dienen en voor zichzelf in het levensonderhoud te voorzien. Ze worden gezegend in hun streven en worden weldra voorspoedig, doch de vruchten van hun arbeid doen in hen een gevoel van trots, verwaandheid en zelfvoldaanheid ontstaan, en zij beginnen hetzelfde geloof te verliezen dat hen in eerste instantie heeft geholpen voorspoedig te worden. Soms voltrekt dit proces zich in één generatie, op een andere tijd is het de tweede of de derde generatie die bezwijkt voor de verleidingen van stoffelijke welvaart.

Een derde gevaar dat aan materiële overvloed eigen is vormt de neiging van voorspoedige mensen om ongevoelig te worden voor en niet meer reageren op de nood en het lijden van anderen. In tijden van algemene welvaart, hetzij in onze eigen dagen of in de tijden van het Boek van Mormon, deelt niet iedereen in de overvloed. Er zijn altijd mensen die om de een of andere reden hulp nodig hebben. Het Boek van Mormon geeft vele voorbeelden van de verwoestende invloed van de welvaart op eigenschappen als medeleven, medelijden, sympathie en onbaatzuchtigheid. Door stoffelijke bezittingen en de geriefelijkheden des levens kunnen wij ons vermogen verliezen om ons te verzeelvigen met en op allerlei wijze hulp te verlenen aan hen die niet in de zegeningen delen. Alma heeft deze neiging ook onder zijn volk opgemerkt:

„Ja, hij zag grote ongelijkheid onder het volk; sommigen verhieven zich in hun hoogmoed en verachtten anderen, terwijl zij de behoeftigen en de naakten, en hen, die hongerig en dorstig en ziek en bedroefd waren, de rug toekeerden.“ (Alma 4:12.)

Het vermogen om met mededogen te reageren op menselijke nood en lijden is diep geworteld in het Evangelie van Jezus Christus. Waar dit ontbreekt kan dit door niets toereikend worden gecompenseerd. Tegen het eind van zijn leven besefte Moroni dat toekomstige geslachten, wellicht ook onze eigen generatie, onder zeer welvarende omstandigheden zouden leven. Hij voorzag tevens dat deze toestanden sommigen hun gevoeligheid voor menselijke noden zouden doen verliezen, zoals dit zo vaak onder de Nephieten was gebeurd. Zijn beschrijving van toekomstige generaties behoort een ontzueterende in-

vloed te hebben op onze eigen voorspoedige generatie:

„Want ziet, gij houdt meer van uw geld en van uw bezittingen, van uw sierlijke kleding en van de versiering van uw kerken, dan van de arme en de behoeftige, en van de zieke en de lijdende.

„Waarom versiert gij uzelf met hetgeen geen leven heeft, en laat gij toch de hongerigen, de behoeftigen, de naakten, de zieken en de lijdenden aan u voorbijgaan, zonder hen op te merken?“ (Mormon 8:37 en 39.)

Ieder welvarend geslacht is onderhevig aan dezelfde verzoeken die herhaaldelijk het zedelijke en geestelijke leven der Nephieten hebben ondermijnd. Materiële overvloed kan een materialistische levensbeschouwing tengevolge hebben en vaak gaat het ook zo. De geschiedenis der Nephieten laat telkens weer een waarschuwend geluid horen dat men moet waken tegen die verraderlijke neigingen tot materialisme. Het beginsel van tienden en offergaven kan worden beschouwd als een middel om het materialisme in toom te houden. Wanneer wij regelmatig tien procent van ons inkomen aan tienden geven en nog een extra deel aan offergaven voor de uitbreiding van de Kerk, het zendingswerk, het voorzien in de noden van de armen onder ons, die wij waar mogelijk helpen zichzelf te leren bedripen, dan moet deze gewoonte er wel toe bijdragen dat wij de juiste kijk op materiële waarden houden. Deze waarden moeten behalve het voorzien in ons levensonderhoud en het verschaffen van redelijk comfort worden beschouwd als een middel voor het aankweken en bevorderen van zedelijke, geestelijke, verstandelijke en maatschappelijke waarden.

Het betalen van tienden en offergaven leert ons een deel van onze stoffelijke middelen aanwenden voor doeleinden buiten het bijeenbrengen van stoffelijke bezittingen en levensbehoeften voor onszelf. Als wij in de juiste geest onze tienden betalen, zullen wij leren onze hulpbronnen te gebruiken voor andere doeleinden dan zuiver materialistische. Het geld dat wordt besteed tot steun van het onderwijs, voor een zending, goede muziek, reizen voor studiedoelinden, achtenswaardige kandidaten voor openbare ambten of waardig liefdadigheidswerk is beslist meer in overeenstemming met het Evangelie dan een eindeloos najagen van stoffelijke zaken en oppervlakkige vermaken, die geen leven in zich hebben. (wordt vervolgd op blz 284)

BLAINE N. LEE

Wellicht kunnen leraren een oplossing vinden voor het vraagstuk van vrijheid en discipline in de klas, door samen met de leerlingen van te voren

de gevolgen

Een van de vaste problemen bij klassikaal onderwijs betreft het wangedrag van leerlingen en de functie van de discipline bij pogingen om dit wangedrag een halt toe te roepen of te veranderen. Vaak wordt gebruik gemaakt van autoritair optreden, bedreigingen en lichamelijke dwangmiddelen om die misdragingen tegen te gaan en de orde in de klas te bewaren. Zoals de meeste leraren die deze methodes hebben toegepast wel weten, heeft deze aanpak onmiddellijke gevolgen: als een leerling die de les verstoort uit het lokaal wordt gezet, is het gewoonlijk afgelopen met de ordeverstoring die hij bezig was te veroorzaken. Aangezien door deze methode zo'n onmiddellijke verandering in de klas wordt teweeggebracht, neemt men licht zijn toevlucht hiertoe. De zich misdragende leerling zal zich de volgende keer dat hij in de klas is echter meestal weer op dezelfde onordelijke wijze gedragen. Deze benadering is verleidelijk omdat er direct resultaten op volgen en het weinig extra moeite kost, maar als het slechts enkele minuten orde in de klas oplevert en in het beste geval maar een tijdelijke gedragsverandering teweegbrengt, hoe groot is dan de waarde hier eigenlijk van? Strekt uw bezorgdheid voor de zich misdragende leerling zich nog verder uit dan tot na afloop van de zondagschoolklas?

Vele redenen voor wangedrag

Er zijn vele redenen waarom leerlingen zich misdragen. In elke willekeurige situatie waarin men iets leren moet, zelfs onder de meest ideale omstandigheden, is er altijd wel iemand die een excuus weet te vinden voor misdragingen. De oorzaken kunnen worden toegeschreven aan een van deze drie factoren: de leraar, de omgeving of de leerling zelf. De leraar is misschien onvoorbereid, nerveus, onervaren, of hij mist de Geest. Het klaslokaal is misschien overvol, te koud of te warm; de voorraad leermiddelen is misschien ontoereikend; andere leerlingen zitten misschien te praten, of wellicht is de leerstof niet geschikt voor die klas. De leerling zelf kan honger hebben, overstuurd zijn, vermoeid, ongeïnteresseerd, kritisch, luidruchtig zijn of zelfs zitten slapen.

Stellig is geen van deze omstandigheden bevorderlijk voor spontane leergierigheid. Toch doen deze omstandigheden

er minder toe, wanneer de leerling een deel van de verantwoordelijkheid voor zijn eigen onderricht op zich heeft genomen. Of er nu een storende factor in het spel is of niet, toch is iedere leerling verantwoordelijk voor zijn eigen gedrag.

Keuze en verantwoordelijkheid — een eeuwig beginsel

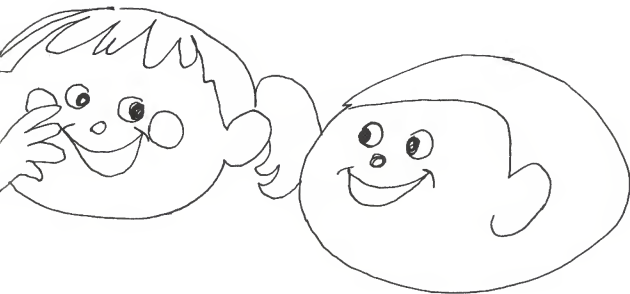
Wilford Woodruff heeft eens deze uitspraken gedaan, waarin uitvoering wordt ingegaan op de persoonlijke verantwoordelijkheid van ons allen:

De vrijheid om zelfstandig te handelen en de rechtstreekse persoonlijke verantwoordelijkheid tegenover God behoren tot de voornaamste punten van de leer van onze Kerk.¹

Ten aanzien van de rechten van het mensdom, zou ik willen zeggen dat God persoonlijke wilsvrijheid heeft gegeven aan al Zijn kinderen van deze bedeling, alsook aan al Zijn kinderen van voorgaande bedelingen. Deze vrije wilsbeschikking is altijd het erdeel van de mens geweest onder de heerschappij en het bestuur van God . . . Krachtens deze vrijheid van handelen worden u en ik en alle mensen tot verantwoordelijke wezens gemaakt, verantwoordelijk voor de koers die wij volgen, voor het leven dat wij leiden en voor de daden die wij in het lichaam bedrijven.²

Ieder onzer is dus verantwoordelijk voor „de daden die wij bedrijven.“ Aanvaarding van deze verantwoordelijkheid voor onze handelingen betekent ook dat wij de verantwoordelijkheid aanvaarden voor de gevolgen van onze daden. De eeuwige wetten zijn van dien aard, dat wij de gevolgen van onze daden ook *zullen* ondervinden, of we dat graag willen of niet; het is dus in ons voordeel dat wij inzien hoe dit in zijn werk gaat wanneer wij op een bepaalde manier menen te moeten handelen. Voor iedere wet die wordt overtreden „maakt de gerechtigheid aanspraak op het schepsel, en past de wet toe.“ (Alma 42:22.) Bovendien roept elke wet die wordt onderhouden een zegening op, want „er is een wet, vóór de grondlegging dezer wereld onherroepelijk in de hemel vastgelegd, waarop alle zegeningen zijn gegrond.“ (L. & V. 130:20.)

De natuurwetten van deze wereld werken op soortgelijke wijze. Als wij te veel eten, worden we zwaarder. Als we van een steile rots afspringen, vallen we. Als wij niet

van hun gedrag te bepalen

ademhalen, sterven wij. Al deze gevolgen vloeien voort uit het overtreden of nakomen van de natuurlijke levenswetten.

Op dezelfde wijze ontvangen wij een rechtvaardige vergelding, al naar gelang wij door ons gedrag de wetten van God nakomen of overtreden.

Onrechtvaardige heerschappij en hoe deze is te vermijden

Wat heeft dit nu te maken met de zondagsschool en het handhaven van de orde? Wij hebben gesproken over een algemeen toegepaste methode ter oplossing van ordeproblemen in de klas, nl. de verwijdering of intimidatie van de leerling. Deze benadering roept vage herinneringen op aan een andere methode, voordat de wereld werd geschapen. Daar diende Satan een voorstel in voor de beteugeling van wangedrag, dat al heel eenvoudig was: wangedrag zou niet worden toegestaan. De Heer stelde een alternatief voor, waarbij de vrijheid van de mens zou worden gehandhaafd, en wangedrag zou zijn toegestaan indien de mensen zulks verkozen. In onze tijd moeten zij die enig gezag ontvangen hebben bepalen welk van deze twee systemen de grondslag moet zijn voor hun bemoeiingen met anderen. Het ene systeem verschaft ons de gelegenheid om iets te leren doordat wij de gevolgen ondervinden van hetgeen wij verkiezen; het andere legt kunstmatige gevolgen op en duldt geen uitoefening van de vrije wil. Welke van deze beide methodes volgt een leraar als hij tot een leerling zegt: „Houd je stil, of ik breng je naar de bisschop,” of „ik heb je gezegd dat je in mijn klas niet mag praten — eruit!”

Er staat de leraar nog een andere methode ter beschikking, waarbij de wilsvrijheid van de leerlingen wordt hooggehouden. Hierbij wordt verondersteld dat de leraar op tweeërlei wijze met zijn leerlingen wil samenwerken, te weten:

Ten eerste wil hij de leerlingen leren inzien wat de natuurlijke gevolgen zijn van allerlei gedragingen in de klas. Een verstandig leraar zal al zijn leerlingen helpen in te zien hoe hun gedrag zowel van invloed is op zichzelf als op de rest van de klas. Als een leerling opletend is, zal hij horen wat er gezegd wordt. Als hij deelneemt aan de les, zal hij waarschijnlijk iets leren. Als hij anderen lastig valt, onder-

vindt de hele klas misschien moeilijkheden bij het leren. Als hij het Evangelie niet leert kennen, kunnen hem in de toekomst andere kansen onthouden worden, zoals op zending gaan of leraar worden.

Ten tweede zal de leraar de leerlingen in de gelegenheid stellen zich uit eigen verkiezing behoorlijk te leren gedragen. Met „behoorlijk” bedoelen wij een zodanig gedrag dat die gevolgen met zich meebrengt waar elke leerling in wezen naar verlangt. Deze gelegenheid kan men de leerlingen bijv. geven door ze hun eigen regels te laten opstellen voor hun gedrag in de klas. Dan kunnen ze vaststellen wat ze eigenlijk willen en wat ze moeten doen om dat te bereiken. Wanneer er dan leerlingen zijn die deze gedragsregels niet menen te moeten volgen, treedt de leraar op als gids om hen tot het inzicht te brengen wat de gevolgen zijn van hun zelf-gekozen gedragingen.

Veronderstel bijv. eens dat de klas besluit dat de leerlingen graag het Evangelie willen leren. Hiertoe moeten ze de zondagsschool bijwonen, deelnemen aan de lessen en geen andere leerlingen storen. Wanneer een leerling de orde verstoort kan niemand iets leren. De klas besluit dus dat als iemand voortdurend de orde in de klas verstoort, twee andere leerlingen buiten het klaslokaal met hem zullen gaan praten om hem duidelijk te maken hoe hij bezig is hun leerproces in de war te sturen. Dit is het gevolg van zijn optreden. (Een ernstiger gevolg kan worden bepaald voor aanhoudend onordelijk gedrag.) De leerlingen hebben dan op drieërlei wijze hun vrije wil uitgeoefend, te weten: ze hebben zich voorgenomen wat zij met hun zondagsschoolbezoek willen bereiken, ze hebben bepaalde methodes uitgedacht om hun klas in toom te houden en ze hebben allen een aantal normen aangenomen voor hun gedrag in de klas. In de nu volgende weken kan een bepaalde leerling wel besluiten de orde in de klas te verstoren. Daarbij ondervindt hij de gevolgen die hij zelf reeds heeft voorzien en bepaald. Als die leerling dan vaststelt dat hij deze gevolgen eigenlijk niet gewild heeft, kan de leraar hem helpen zich zo in te stellen dat dit wangedrag zich niet zal herhalen. Tijdens heel dit experiment mag er geen gebruik worden gemaakt van angstaanjaging en dreigementen, maar de leraar moet „een toename van

liefde tonen jegens hem, ... opdat hij (de leerling) u (de leraar) niet als zijn vijand beschouwe." (Zie L. & V. 121:43.)

Het ware onderwijs — een liefdewerk

Hierboven is een manier aangegeven waarop men wan-gedrag in de klas kan aanpakken en uit de weg ruimen. Deze methode is niet bedoeld als een vlug en gemakke-lijk wondermiddel ter genezing van alle kwalen van het klassikale onderwijs, maar veeleer om een standpunt en een instelling aan te geven, waardoor de vrijheid van een leerling gehandhaafd blijft en die kunnen leiden tot betere onderwijs toestanden. Wil dit proces een doeltreffende uitwerking hebben, dan moet de warme belangstelling van de leraar voor iedere leerling afzonderlijk niet alleen worden uitgesproken, maar de leerling moet deze ook voelen. Dit kost wellicht meer tijd, meer moeite, meer nadenken en voorbereiding, maar de ziel van onze leerlingen staat op het spel, en hoe groot is de waarde zelfs van één ziel (Zie L. & V. 18:10.)

- 1 Wilford Woodruff, Millennial Star van 12 de. 1889, pag. 52:34.
- 2 Wilford Woodruff, Millennial Star, 2 sept. 1889, 51:642.

(vervolg van blz 281)

De hedendaagse wereld is zowel voorspoedig als materia-lijstisch geïntereerd. Een goed leven, zoals dat bijv. wordt voorgesteld door de televisiereclame, bestaat uit de opeenstapeling van stoffelijke bezittingen en het genieten van lichamelijke genoegens. Verregaande bandeloesheid in de geslachtelijke omgang, misbruik van verdovende middelen en echtscheiding tonen aan hoe kwetsbaar onze generatie is voor de gevaren van de materiële welvaart. Het Evangelie van Jezus Christus en de lessen uit het Boek van Mormon zijn krachtige tegengiften voor het materialisme van onze dagen, indien wij slechts acht willen slaan op de waarschuwingen en de vermaning van de Heer: „Zoekt niet naar rijkdom, doch naar wijsheid, en ziet, de verborgenheden Gods zullen u worden ontvouwd en dan zult gij rijk worden gemaakt. Ziet, hij, die het eeu-wige leven heeft, is rijk.” (L. & V. 6:7.)

De familie Alkema: een gezin voor tijd en alle eeuwigheid!

Het Huis des Heren

Opnieuw hebben velen gehoor gegeven aan de roepstem van God om in Zijn tempel te gaan werken. Eén gedeelte ging per auto, het andere per trein. Dinsdagochtend 16 juni 1970 om 7 uur stond een grote groep Heiligen der Laatste Dagen voor de tempel in Zollikofen te wachten om te worden binnengelaten. De enorme kracht en stille schoonheid die er van het Huis des Heren afstraalde legde vreugde in onze harten en gaf ons een diep besef van nederigheid. Ieder van ons wist dat het goed was hier te zijn en te werken voor diegenen die reeds ge-

storven waren, want „wij kunnen zonder hen niet tot volmaking komen; evenmin kunnen zij zonder ons tot volmaking komen. Noch kunnen zij of wij tot volmaking komen zonder hen, die reeds in het evan-gelie zijn gestorven.”

In de tempel heerst de geest der liefde en we konden dan ook niet anders dan van elkaar houden. Hier is het ook waar het hart der vaders tot de kinderen wordt wedergebracht en het hart der kinderen tot hun vaders.

Vier dagen achtereen konden we van 's ochtends zeven tot 's avonds zeven dit

geweldige werk doen. Het was bewonderenswaardig te zien hoe mannen en vrouwen die bepaald niet jong meer zijn te noemen de kracht en de wil opbrachten om de gehele dag het hunne bij te dragen en een voorbeeld waren voor al wat jonger was.

In het Huis van de Heer wordt niet alleen voor de doden gewerkt, maar ook voor eigen zaligheid. Wie voor het eerst de tempel binnengaat, werkt eerst voor zichzelf. Zo waren er enkele echtparen wier huwelijk werd verzegeld; man en vrouw maakten een verbond voor tijd en alle eeuwigheid en lieten hun kinderen aan zich verzegelen door het woord des Heren en de Heilige Geest der belofte.

Het was groots zo overweldigend als de Heer met Zijn Geest bij ons was in Zijn Huis. Ik prijs me gelukkig dat ik de mogelijkheid heb om te kunnen getuigen van de waarheid van het Evangelie en van de goddelijkheid van het tempelwerk, dat het mij gegeven is te weten dat God er is, dat Jezus Christus ons als Heiligen der Laatste Dagen met liefde en leiding omringt. God, Jezus Christus en de Heilige Geest zijn drie grootse werkelijkheden. Dikwijls beseffen wij Hun kracht en aanwezigheid niet. In de tempel komt dit alles echter onontkoombaar op je af en ik weet dan ook dat het Gods werk is dat wij daar verrichten.

We waren wel moe aan het einde van de week, maar we hadden een volheid ont-vangen van het nieuwe en eeuwig verbond en in ons hadden en hebben we „de stem van vreugde”.

... stond een grote groep
Heiligen der Laatste Dagen
voor de tempel
te Zollikofen te wachten ...

AANGEKOMEN

Noorda, Hilbertus & Anna S.,
Draper, Utah

Sieverts, John & Wilhelmina,
Salt Lake City, Utah

VERTROKKEN

Haueter, Kent B. Roosevelt, Utah

Allcott, Bruce H.,
Idaho Falls, Idaho

Bayles, Hanson E.,
Blanding, Utah

Biorge, Elna Mira,
Sandy, Utah

Copier, Robert,
Salt Lake City, Utah

Fillmore, Vicki, Idaho
Falls, Idaho

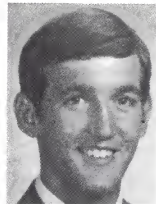
James, Dennis R.,
Bountiful, Utah

Peterson, Danny C.,
Loa, Utah

Peterson, Verl K.,
Chandler, Arizona

Tucker, Kevin, Morgan,
Utah

Williams, Mark Jardine,
Bountiful, Utah

De Districtsconferenties

In september zullen we starten met een nieuwe cyclus conferenties in de Nederlandse Zending. Hieronder geven wij u het rooster voor de „najaars-ronde“:

Gelderland/Overijssel 12-13 september
Noord-Holland/Utrecht 26-27 september
Eindhoven 10-11 oktober
Antwerpen 24-25 oktober
Groningen 14-15 november

De ringconferenties zullen worden gehouden op 19 en 20 september en 5 en 6 december. De algemene conferentie te Salt Lake City is 2, 3 en 4 oktober.

Deze conferenties zijn gelegenheden bij uitstek om verdere richtlijnen te ontvangen voor het vervullen van onze plichten in overeenstemming met de wil van onze Hemelse Vader. Laten wij allemaal deze data in onze agenda's noteren en ons voornemen deze bijeenkomsten te bezoeken. Elk van deze vastgestelde vergaderingen is een prachtige gelegenheid om meer over onze taken te leren en ze dan efficiënter te volbrengen.

De tweede dag van de conferentie, de zondag, is zeer geschikt voor het meenemen van onderzoekers, vrienden en burens zodat ze kunnen luisteren naar hetgeen leiders te zeggen hebben. Door het bijwonen van deze vergaderingen kunnen onze getuigenissen versterkt worden. Elk jaar worden er in de zending per district drie conferenties gehouden. Als we het aantal bezoekers van de laatste conferentie-ronde vergelijken met dat van een jaar geleden, dan kunnen we zien dat de Kerk hier in Nederland en België hard vooruitgaat. De Kerk groeit door de vele fijne, sterke leden, die er worden gedoopt en hierdoor nemen ook de gemeenten in kracht toe. We zien hieraan dat de Kerk van Jezus Christus in deze laatste dagen op aarde is hersteld.

Bij de foto's: Enkele beelden van de districtsconferentie in de kapel te Utrecht. De zang wordt verzorgd door de „Zingende Moeders" van de ZHV.

Geroepen als zending

Onlangs, 15 juni 1970, is Mark Felix Tuffin geroepen om voor de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen een zending te vervullen in de Ierse Zending, waarvan het hoofdkantoor gevestigd is in Belfast, Noord-Ierland.

Het verheugt ons bijzonder dat er weer een van onze jonge mensen waardig is bevonden geroepen te worden om onze Hemelse Vader op deze wijze te dienen. Zo 'n roeping is een geweldige gelegenheid om iemands getuigenis van het Evangelie te vergroten en om anderen

te vertellen van de zegeningen die hen door het lidmaatschap van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen te wachten staan.

Ouderling Tuffin zal 24 maanden in Ierland dienen. Het adres van het hoofdkantoor daar is:

Irish Mission
The Church of Jesus Christ of
Latter-Day Saints
„Redhill",
Finaghy Road South
Upper Malone Road
Belfast 10, Northern Ireland

We hopen dat iedereen de gelegenheid te baat zal nemen om ouderling Tuffin te schrijven, zodat hij weet dat wij met hem zijn in onze gedachten en gebeden.

We hopen ook dat anderen de kans zullen aangrijpen om een zending te vervullen, is het niet voor een full-time zending, dan als zending-voor-twee- weken of districtszendeling. Vele mensen wachten erop om het Evangelie te horen. Laten we ieder ons steentje bijdragen zodat iedereen op de wereld deze geweldige boodschap kan horen.

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Arnhem

Jeziorny, Grazyna Stanislaw, 21 mei 1970
Kolksbruch, Klaus, 21 mei 1970

Brussel

Curias-Pasture, Renee Florence Alfonsine, 12 juni 1970
Curias, Godelieve Marie Agnes, 20 juni 1970
de Prins-Ketels, Olga Herna Lucie, 20 juni 1970
de Prins, Linda Erna Maria, 20 juni 1970
Le Clercq, Lydia Yvonne Renée, 20 juni 1970
Le Clercq, Marianne Rosa Gabrielle, 20 juni 1970

Deventer

Aartsen, Jan, 29 mei 1970

Emmen

Wijkstra, Lucretia Onstwedder, 29 mei 1970

Gent

van der Putte, Julianus Prosper, 12 juni 1970

Groningen

Wijsbeek, Casper Johannes, 22 mei 1970
Wijsbeek-Akkerman, Petronella Johanna, 22 mei 1970
Wijsbeek, Johanna Petronella, 22 mei 1970
Wijsbeek, Frouwko, 22 mei 1970

Groningen (Assen)

Veneberg, Gerrit, 19 juni 1970

Haarlem

Buis, Johan Hendrik, 19 juni 1970

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

van Beek, Hendrik Frederik, 22 mei 1970
van Beek, Jan Nicolaas, 22 mei 1970

Dordrecht

Buijs-de Waard, Elizabeth, 25 juni 1970

Leiden

Bouman-Helm, Hildegundis Luise, 26 juni 1970
Bouman, Barbara Ilona, 28 mei 1970

Schiedam-Vlaardingem

Schopmann, Lizette Cornelia Huijser, 12 juni 1970

VERHOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Antwerpen

Lodeweyckx, Jean Raymond Jozefina, leraar, 31 mei 1970
Tuffin, Mark Felix, ouderling, 7 juni 1970

Deventer

Aartsen, Jan, diaken, 21 juni 1970

Gent

Vercouillie, Gilbert Georges, priester, 31 mei 1970
Vercouillie, Jean Pierre, leraar, 31 mei 1970
Vercouillie, Patrick Leon, leraar, 31 mei 1970

Groningen

Aldershof, Jan, ouderling, 10 mei 1970
Bakker, Jan, diaken, 15 feb. 1970
Berghuis, Willem, diaken, 11 jan. 1970
Poort, Folkert Johannes, diaken, 11 jan. 1970
Zurhaar, Johan Willem, ouderling, 10 mei 1970

Heerlen

Bosma, Dirk Paul Maarten Witte, diaken, 31 mei 1970

Utrecht

Chardon, Elias Hendrik, leraar, 3 mei 1970
de Jong, Adrianus Cornelis, priester, 3 mei 1970
Verbon, Petrus Johannes, priester, 3 mei 1970

GEBOREN

Groningen

Poort, Dichelle Donata, 10 feb. 1970
Streuper, Joyce Cynthia, 2 april 1970

INGEZEGEND

Assen

Prahl, Henriëtte Charlotte Joanna Ulma Maria, 3 mei 1970

Utrecht

Chardon, Abraham Paulus, 1 feb. 1970
Chardon, Marijke Emma Christine, 1 feb. 1970
Chardon, Petra Christina Theodora, 1 feb. 1970

OVERLEDEN

Antwerpen

Peeters, Angelina Carolina, 19 juni 1970

Gent

Mahieu, Rapael Roger, 7 mei 1970

Als wij niet van richting veranderen

DOOR RICHARD L. EVANS

Er bestaat een eenvoudig axioma, dat zegt: „Een rechte lijn is de kortste afstand tussen twee punten.“ Zo is er nog een eenvoudige stelling, enigszins gewijzigd en aangepast aan onze momentele bedoeling, die in wezen hierop neerkomt: „Als wij niet van richting veranderen, zullen we aankomen waarheen we op weg zijn.“ Dit geldt voor personen, zaken, gemeenschappen en landen. „Als wij niet van richting veranderen, zullen we aankomen waarheen we op weg zijn.“ Als wij bijv. steeds dieper in de schuld raken, zullen we daarmee blijven doorgaan — tenzij we van richting veranderen. Als wij ergens mee bezig zijn dat schadelijk is voor onze gezondheid en ons geluk en wij veranderen niet van richting, dan zullen wij ons een slechte gezondheid en ongeluk op de hals halen. Als onze verhoudingen met onze geliefden steeds verslechteren, als wij op weg zijn naar minder huwelijksgeluk, minder huiselijk geluk, dan moeten wij onszelf oprecht onderzoeken en nagaan welke rol wijzelf spelen in dat bergafwaarts gaande proces, alvorens wij onszelf en het leven van onze geliefden in diepe smart dompelen. Als wij ons bezighouden met valse praktijken, als wij ons schuldig maken aan kleine oneerlijkheden door het ons toeëigenen van dingen die anderen toebehoren en niet aan ons, aan wetsovertredingen, als wij niet volkomen waarachtig en oprecht zijn, niet eerlijk de hele dag ons best doen in ons werk, kortom, als wij ons volhardend voortbewegen in dergelijke richtingen, dan zullen wij daar aankomen waarheen ze ons voeren. Als wij nu de moeite niet nemen om te leren, te studeren, ons ergens op toe te leggen, dan zullen wij daar komen waar we nu heengaan, en dan zullen we minder weten dan we behoorden te weten. Soms leven wij in de hoop dat er iets zal gebeuren dat ons een andere richting zal doen inslaan. Het kan wel zijn dat iets buiten onszelf om dit misschien zal doen, maar zelfs al zou iemand anders ons alle mogelijke kansen geven dan nog zou er in ons binnenste de wil moeten zijn, de gewilligheid om te leren, ons te bekeren, ons te beteren. De weg tot de verandering is onszelf te veranderen. De weg tot bekering is af te wijken van onze vroegere gewoonten — van richting te veranderen, de goede weg in te slaan. Als wij niet van richting veranderen, zullen we daar aankomen waarheen we nu op weg zijn.